

12.

Špicar Jaka

Izdajalec. Igrokaz v petih dejanjih (odrnih slikah). – 60 str.

Po F.V. Slemenikovi povesti spisal Jakob Špicar

ID = 12152116

Edyelic

~~Edyelic~~

Št. 2976 .

Gledališkemu društvu

na

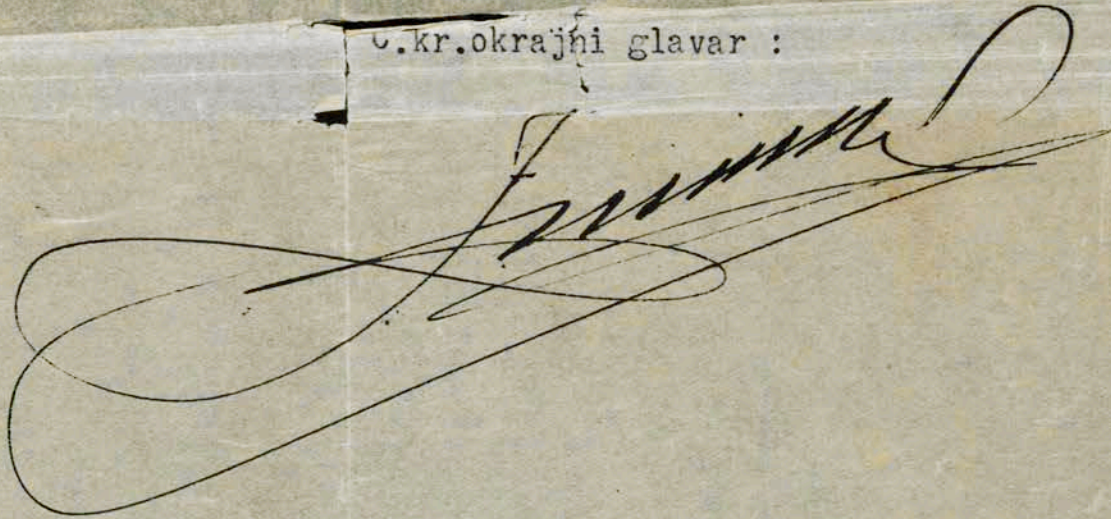
J e s e n i c a h

C.kr. deželno predsedstvo je z ukazom z dne 31. januarja 1916 , št. 166/Präs., semkaj naznanilo , da se uprizoritev igre " IZDAJALEC " igrokaz v 5 dejanjih (7 slikah) po F.V. Slemenikovi povesti spisal J.Špicar " na odru gledališkega društva na Jesenicah z ozirom na sedanje razmere ne more dovoliti .

Priloga prošnje se vrača v prigibu .

C.kr.okrajno glavarstvo v Radovljici, dne 2.2.1916.

C.kr.okrajni glavar :

I.

Издатель.

Издатель и редактор издания (вместе с редакцией)
Г. Ф. Т. Смирновский проект издания

Смирнов

Crebe:

1 Herbert Tujarški, deželni glavar krajevski ✓	12 Hojar		✓
2 Stanislav, graščak na Dornu ✓	13 Topo	} kmelje, podložnik
Dornu	✓
3 Marija, njegova žena	14 Sušovec		✓
4 Vok, njegov brat, graščak, Larksem	15 Jozab, arhitekt	} na Pischem	✓
5 Lubelj Kobac, njegov arhitekt	16 Jurko, sluga		✓
6 Vit, graščak na Pischem	17 Stejnica		✓
7 Gregor Božević, duhovnik	18 Dolar	} kmelje, podložnik	✓
8 Jana, njegova ničkinja, poznejš N. bora žena	19 Gredičnik		✓
9 Anica, N. bora in Larkseva hči ✓	20 Podgarinik	} Pischega	✓
10 Sluga pri Gregorju ✓	21 Ferat-beg, pise Brvenški		
11 _____ } na Dornu	22 Ali Rasid, servis	} na Dornu
Ferat-begovem	✓
11 Tomaz, arhitekt ✓	23 Kessimi Tohaja		✓
	24 Roman		✓

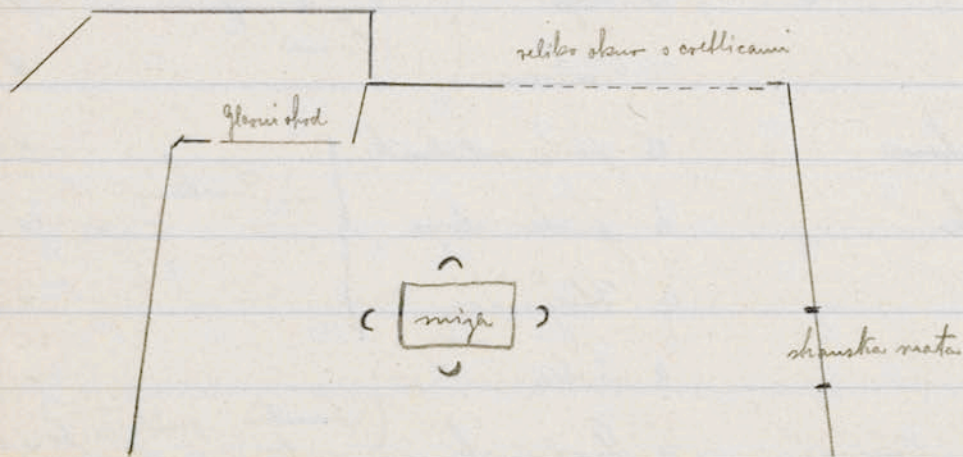
Kmelje, riteje, spornostrom.

÷

Prvo dejanje u godi pomladi 1558 " Gubljani, drugo pol leta pozneje " dravskem gradu.
~~Prvo~~ ^{drugi} Pridel beljuga dejanje u godi leta 1575 " Sarajevu, drugi del pet meseci pozneje
 u gradu na Pischem. Četito dejanje u godi pomladi 1576, ~~pet~~ in novu poru del
 Larksem, drugi na Pischem; peto dejanje pol leta pozneje na Pischem.

I. Fejanje

Pogled iz E. madshojja r. mesto

Vredniji miri opremljena sprejemna soba pri skani Gregorju - Ljubljani.
Uporaba se prepušča arhitekti; samo na steni naj bo slike, ki predstavljajo
kavri podobno damo.

I. Fejanjo.

Scenerija: Glej načrt

1. pr.

Lugar, Laura

Lugar: (stoji pri oknu in gleda pojav.)

Laura: (drži pravo rodo)

Lugar: Kadar gledam to levasno, večje in dihano, se proutadno rapo
u mi vedno miho stari.

Laura: Pa kaj stis?

Lugar: Glej, vedno se spominim proutadi, če proutadi mojega življenja.
Lubim, da se mi približuje stvar; že se se greči nekakšni lazi,
in to je znamenje življenjske gime.

Laura: Nikar, stis! Vedno ste se zdeli in močni. Nikar ti res ne
penit risje, kot sladenk list.

Lugar: A vendar jidi je, da imoalduent. Nehaj, nehaj, proutadi
mojega življenja - - (La ganimi, neba gelinoti, pojav.)

Laura: Ledi na gatra, odnucem rodo. (bdnec rodo in dring proutadi, ki
jo je imel Lugar.)

Lugar: (Je parhob jo rodo, potem obstopi pred na stani risico stihor, tu
dolgo je rajo med tem se nme Lauras.) Tahr u vedno
spominim boji dobre matere. (Polaze na stihor.) Taha je bila,

parno feko & svojih slavnosti. Ni mi žal za hudo, ne za, denar, da sem
 bil dobil iz slavnega Pima, ki je domovina, poveljnikor slovečega ali
 kaja, ki mi je izdelal to podoba uste Anglije. Ko sem bil v Perucim
 doplesali vojni glas, ter obtole kamorje spodili ocl naših mej, obhajali
 smo parno & tej hiši, častur, dan Anglijeve puške; in ko je me
 plaval & veselja, del sem odhiti to podoba - - tega dne ne
 zabim nikadars! - Idi se, Larra, k meni! Taj si to u edine
 živi spomin na moje mlado življenje.

Larra: Dolo imam, švic, a pender u redem k vam; leha rade vas
 postrovan, kadar priproedujete & moje materu in & junakem
 mojemu očetu.

Uegu: Ta brojce, bil je res junick. Te hot obtole je bil junack! Pevil
 me je, desetletnega fantička, iz durčega potoka in mi tako otel
 življenje. Od kislega časa naji je živjelo iskren prijateljstvo.

Škraj na žvele & času mian, skupaj hodila & boje zoper tlačitelje
 domovine. Tu se napadali lebrnini Perucani, tam so hoteli
 razhajati dijazati iz Turcije; vedno je bilo kuba & huph'arhi
 dijazati mio, vedno je misel biti Slovence pripravljen biti dragi
 domovini & bran.

Larra: Mi ste u Ludi si brjedi švic?

Uegu: Tudi, tudi, dete moje; in vedno ob strani Branke, svojega

peeta. ^{pred} Kalo caras ~~pa, nego se je~~ ~~pisile~~ ~~quoka~~ ~~bojisk~~ ~~staviser,~~
je klicel zopet, domovina da se jej pristice na pomoč. Kdu jo ljubi
veker, iskuro, to na prvi hlic hotel med njene klenileže in naj ima
kudi zapustilbi nevesto, ali ljubljeno pester, kerkor Branko in
jaz. Tudi midrae pra vjele mojje in ille nad sovajznike.

Lara: I sham ste se bojevali s kmeti, ali se so pustili zopet
Turki?

Gregar: Ne, dote moje! To god bili so Benčanani, ki so hoteli je
bilo dobiti kuzljanile vojakov, pusteli pusti Slovencem ter se
sojzile dodali lepo otavilo. Hled boj se vname na meji.
Branko prodica z nerodusanjem naprej in se vled tega dolga odstavca
od svojiga kralja. Benčanani to vidie, ga obrujje, ter skuzajo ga
dobliti v past. Takor se brani Branko ter razbija glave sovajznikom
naskokovalcem; senda priene pisati. Ho ga zagledano poštem
neko mladitico ki bojje prodinici, pa grumim prijateljic me
spomni. Prieno sem presvigel smutni udarec, ki je bil namuzjen
sojznom peeta. Benčan, ki ga je hotel ubiti, se je zgančil pod
mojim mečem na klas. Takor sem mu porušil v mladostni
mojhi dobi, kar je strel pri meni hod phokor — nisil sem mu
zvoljanje.

Lara: Kako dolgo je trajal potem se boj z Benčanani?

Gregar: O, ja, se je bojal boj! Vidis, hec to se nikdar nisem razodel, pa je to, da sem na bojnem polju odjubil, da pectanem, ako nam proceli smilo, slijivi boj zmago, njegov plujabnik; in glij, molisal je moja prasija in nam dodelal slavnar zmago. Teuli in nasdusemi smo je peceli domot.

Laura: Gotovo je bila moja mati, recle rajinega pomalke, kaj ne stie?

Gregar: ^{Legenda} ~~Legenda~~ se je recelias. - V Ljubljani se je to peconi izid vojne z Benicani obhajal parbur na dan Lucelijine paroke. Tii zname, nifeji mercani in plemisci iz vseh slovenskih krajiv so se udeležjoli te parnosti, hi je je tudi orehumur potale o bojnem spomianu. Teul dan je bil - a peica je minjira, ocaulo teh kralke. Teh je bilo qui bojilo stivilo. Po skraj premlatnem vicnem gahenu je dohitela bojnega ometa, kakor mnogo ducela je nekoro smul na polju casti in slave. Iz nekega boja zoper druge sovrajnike Turke so prinesli njegoro duplo vajaj; Sovrajnikova boglja je pelavola jimaško pce.

Laura: Telo se se stromenjam se bistega gognezi dne. Povsic je umula meti in kisti dan ipineso o hior antrege ometa. O stie bile sem se phoke - - o to je bilo gogno.

Gregar: Stele je nekeh jedem let, dohotni bog je pa hotel

Angelijo skaniti pred neizčerno bolečino, ki bi jej je bila zadela
 svet v smrti pederagega moža. Poljski jo je prijela ubi in
 priiskovala je Branha v velični, moje drage Angelije,

Laura: In vedaj, um pri vas, dragi prijatelj, in vi ste meni oče in
 mati in vse, vse in vse.

Gregor: Tako vse, vse budi miseln pederagega moža Laura, mislim
 si celo, da je nekdaj drugi si malo pred mano.

Laura: Če gojete me, dragi prijatelj, ki mi pred vami vse, le
 le - - - -

Gregor: (jo poljubi) le, le biki in biki vesti, kaj me. Saj te poznam
 moje drage Laura, saj vem, da imes problem vse in ljubis
 v vseh, isto ljubljeno prijatelj Vito. In hebr je bil vesel
 dan, ko sem podoben svoj metere pokazal vatem, tako veselje,
 dne je medejem do vati, ko bodeš ti, dale vajo voh slovicem
 voh iz vsohega. Troje metere um na smrti postelji ob
 ljubil, da vsem vobiti je ucor polinega obroka; po
 mojem prepričanju bi verna na vsohem. Tot je - smet
 bi naj pomorne - konjick od vso do glave, ki se je
 vso karil v zednja vjichi proti Turkom. Ker pa je najbolj po
 hebr poleg blagolova od zgoraj, je to, da se na viti vobroga
 v neravnih or grejo. Tudi v tem oziru imam bti miseln.

Laura: (za objave) Bog nam pomiri ne, dobrote dragi stic! Taj bodete
hudi vi šli z menoj na Visokh ke - - -

Gugar: (z je pehine) - - ke bogjenu Ritu! Prar pad, sete mi je, prav
pad.

2. ju.

Prijinja, Stuga

Stuga: skladljivi gospod Herbert, Vujacki želi k gospodu. (~~Herbert~~)

Gugar: Herbert! (knur ostane in hodi iz roke.)

Stuga: (Gu je njim.)

Laura: (Šoce stek iz roke, se nica ne pragn s prihajajočima.)

3. ju.

Gugar, Laura, Herbert

Gugar: Pozdravljeni, dragi gosp. Percha carh, da obiščete se tako dolgem času zapet
ubogo gnezdo starega pijatolja.

Herbert: Sprijmi vas bog, Gubi Gugar; iskusno pozdravljeni gospica Laura.

Laura: Sober dan gospod prof.

Herbert: Gospica Laura je rzasla, se bi je kmalu ne pozna.

Gugar: Da, da mladina pare in se pozanita med ^{se} ho se nam belijo buji.

Herbert: Ni tako hudo gospod Gugar. Prar čili ni gdevari se mi
vidite.

Gugar: Šocle pragn, sem, dani šam žecil hesti zē iz risone poldenih

marz dol. (Pamir dol) Ezerlste gazpod graf.

Herbert: (Se vede) Forolste, skur um melo utrujen.

Laura: Še cim naj postujem stiva?

Gregor: Ob pednih prilikah in z dragimi prijatelji pijemo redno - najres - vino z Visohega, (z najboljim namikom) kaj ne Laura.

Laura: (Se zadrugi skur stur) Takoj stiva! (beside)
4. pr.

Prisnja by Laura

Herbert: Vino z Visohega, prvirite; gotovo Viktor pridete.

Gregor: Ta gazpod graf. Tam stur se muzca in znanca. Glejte to stur! Ali je se spominjate prvega dne, ko smo jo slovesno odgnili?

Herbert: Kaj ti je se spominjal. Medli smo bili se lahki, ko se je prvirila Angelija z Brankom.

Gregor: Vidite in vter prvirnost se prviranje o tej hici skur vedaj.

Herbert: Zenslovanje?

Gregor: Sa - nevesta Lauras in znanca - Vit z Visohega.

Herbert: Vit z Visohega; glejte no! Vit moj je, juna od glave do pete. Zenslovanje mi je bil o zadnjih stur.

Gregor: Stur vasa se neminljiva gazpod graf. Tuli smo se resno zmagali. Lica junaška nam mila! 340 ^{mirni} (pregnati) 4200 Turkov, ko je majsturo

dela.

Herbert: Dobro nas bo proumil Ferat-keg, paša bovenski, ki je mislil, da je zoprednje Zagrebu in Francicu.

Gregu: Čast Lukericiu!

Herbert: Da čast mojemu podniku in učitelju. Zbal je kisse jezdecov, med njimi kiste krajjskega ~~in~~ glavnega in nekolicino piscev ter čahal ~~proroka~~ proročnika pri N. Heleni in s hlicem: „Vimenu božjem!“ mo napadli ^{4000 mo bogov} Turster, ~~dehal~~ in jo pogubili v divji keg, kakih 2000 ^{je} je obležalo na mestu.

Gregu: Bog z rami gospod grof, staj vas ob strani ~~in~~ med nami.

Herbert: Snogo je že kverda demorina v bju proti suštenem oragu. Snogo krabih jimeho je padlo in masihok goldinar mo je gatorali. Zato mo se danas zhrati v Gubfani, da se prevedujemo o nadaljnjih darilih, ⁱⁿ ~~mo~~ ^{ker} hali redur galtera moih ^{prispelost} ~~mo~~ za jutro obmejnih postojank.

Gregu: Čul sem, da se polaga prvna razmisot na uljanje Zagreba.

Herbert: Da, res je. Na dejelnem znanu v delu zaprečo delo u bo nadleževalo. Zato mo danas imemorali da je v delu izvoljenim zastopnikom ka znanu nižjeavstihkih delal se župana Gubfanskega Mikaela Frankovića in mestnega pisarja Grijniga Sluzjnika.

Gregor: Dohor ste igrali.

Herbert: Kojimo!

Gregor: Potem ga mora biti danes v Ljubljani mnogo gospodov z gradov.

Herbert: Zastopano je prunaj me. Se Lariški Vokas je prišel s svojim individualnim spremljevalcem.

Gregor: (Kuhaj ovojnjem) Vokas? To je nekaj pustnega.

Herbert: Videl sem ga le na pusti. ~~Poglej~~ ~~si~~ ~~in~~ nekam bogati opari. Pri glavočanju ga preveda mi list.

Gregor: Ta ga ni prav, misli meš. Med clovks, bez gene in ahok, voboden, hok ptič pod nebom, ⁱⁿ ~~se~~ se mi udeležil miš ene listke. Sploh mu je, demorina, sveta liga.

Herbert: Res, nam naj ga bo. Padli so onjje in očeti, yemstovci snote, padli so vidni sinovi, da danes stradajo stari. On pa jedi v Larkom in je pusti stiči od klčnikih spredložnikih ter vidur puceja go roji in primac noctis!

Gregor: Kako drugačen je pč njegov hok. Stanislav iz Toure. Kljub bolehnosti in, davi ima ženo in ahoka se je vojkoval pvoedi.

Herbert: In hokko vojkoval.

Gregor: (Z novijo) Tudi pri nas se zelo dopade vilezu Vokas. O mnogobuč, imam pčst, imeti ga v gorteh.

5. pr.

Prejduja, Larna

Larna: (pivnu, med tem, ko govori brez zadnje stavek pravega zvinu in natehe bozuce.)

Bregu: Kaj ne, Larna?

Larna: Kaj, skriv?

Bregu: Da zabaja vitez kock zeto rad v naso hivo.

Larna: (ni hudega slutiti) Da mnogobest pihaja.

Bregu: (pogleda pomenljivo kerkutu) Ali slutite k gospod Herbert?

(pogleda zopet pomenljivo Larna.)

Herbert: A, tebr domislja se si tudi!

Bregu: Kje imas ti bozuce, Larna?

Larna: Gj veste skriv, da maradur ne pijem.

Bregu: Ampak danes na cast nasemu dragemu gostu.

Herbert: Da bodemo ticili na pueno prostornost.

Larna: Naj bo gospod graf. (vohide shoji nata)

Herbert: Torej tebr misli jani vitez Lankeu.

Bregu: Omenit ni se nicesar, Loda zdi se mi, kaj za vlice k nam.

Larna: (Pivnu bozuce in nateci)

Bregu: Tako Larna! Tako je prav! (Trojku caso) Na vase zdranje, gospod graf. Ne najdem primernih besed, da bi vas

doseljno pozdravit na prujem skromnem domu.

Herbert: Ne hvede, častiti gospod Gregor, ampak, pece je mardajur,
in to, upam, da je vaše bot moje, preprijno od ljubljeni do
damorine, polno nardudenja, bojerati se za njo, in če tuda
budi za njo umreti.

Gregor: (ginyen) Tako je, plemeniti prijatelj!

Herbert: (diji lupico) Kmalu bi bil pozabil! - Goyica Larra,
izkone čestilke, mnogo pece, želim. Kas oče je bil
jmalu in belu po sneli vaše moj. V prvi vesti, lauj:
Drog vas jivi goyica Larra!

Larra: Ponosna sem, gospod grof, na vaše hvede in tudi jaz pravim,
pece je mardajur!

Gregor: Tako je! Lirijo!

Kui: (kitojo in prijeto)

Herbert: Gvata, sam častiti gospod Gregor! Glejte upil sem do dua.
Do dua goyica Larra, na vašo pece! Lestaj pa se poslovim.

Gregor: Tako neglo je gospod grof.

Herbert: Vdhar smo gedyje občameli z našimi burškimi prijatelji,
mi ni se pivedla pot o Gubljano. Larra sem marel
pusti k zburanju. Ta halhi, prosti čas pa sem prebil,
da občam vas. Vekto me je sem, da vas vidim dragi

gospod Dugu. Zagje veljajam udati iz Ljubljane, ker sem vas videl prilega in zbravega. (Obišči u k Lami) En moj rojak vsje vests me je poprosela, zalej; kot je moj najboljši vojini tovaris, vi gospica pa njega vedna, drugica. En ee ne videm preje v povete u vidimo, upam, ne reclem zanitranju.

Dugu: I znamenitjo upam, gospod graf.

Lama: Pocastili nas bodete gospod graf.

Herbert: To tega casa pa pitamino, kot vedno. Pzdelovaljeni castli. gospod Dugu in vi gospica nevesta!

Dugu: Bog z nami! Na vrsto videnje. (vi podajajo roke)

Lama: Le prej me, lehal govoro, gospod graf.

Herbert: (Je med zedujim pogovornam slozi vrsta. Pa ga spremijeta.)
(Veder je za hip prezem.)
6 pr.

Dugu, Lama

Dugu: Kdo bi mislil, da dobimo danes tak znameniten obisk.

Lama: To boje, da vas imajo vsi radi, stric.

Dugu: Herbert Trujaski je p danes poleg Frana Leukovića najslavniji junack, ~~in pava~~ hi so ga, mislim, Turki dobro zapomniti. ~~ki, in vane prijatelji in prijeli nosimo~~ in sem ljubzen do domovine, ovi pa, hi se bue za njeno potrdilo, imajo

polety hvaly mi v prav pomastov, v roki pomaty zalivalcam.

7. pr.

Gregor, Stanislav.

Sluga: Vitez Stanislav iz Doma.

Gregor: Stanislav, k meni?

Sluga: Pravi, za par besed.

Gregor: (Gu k matam) Takoj!

Sluga: (odsidi)

Gregor: Hej pomeni to?

Lara: Govorite rše, da se odstanim. Bogče ima govornost
vam hej prebriga. Če me rabite, prosim, pokliosite.

Gregor: Proor, por Lara!

Lara: (odsidi)

Gregor: (gu aboji nate, v tem pride Stanislav.)

8. pr.

Gregor, Stanislav.

Stanislav: (vpraš ne peljav; pozne je mu, da je bolan) Dobro, dan gospod
zupnik.

Gregor: Bogres prijimi pod moj stihor vitez. Sli hej vam je, dragi
muj. Pred letom, menda, pun vas videl se heptega in
zdravega. Sedite, prosim!

Stanislar: (u prede) Hrcela goypod župnika. Da pred letom dui
um bil preda se čil in zdrav. A pedej, mislim, da se
nagiba moje žrtjenje k hrcelu.

Gregu: Ne pomeno vedno misliti na nashuji. Bogoci se se vse
stane in zopet bodete, ako hube heptor pedevili po Alehovi
atrocitih.

Stanislar: Dal boz! Kili iz zadnjega boja qui so Helmi um prisel
negnetur panjen, demor. Škilil um, da mi vse hudega.
Ledaj za čntim, da mi je vedno plabse in vedno zepije
kakovica, me ne bo sic. Zato bi vas prosil, picartiti goypod
za uslugo, ~~hrcelu~~

Gregu: Samo, se je v moji moči. (K vredi k njemu.)

Stanislar: Škofjeva brate Vorka iz Lambas poznate.

Gregu: Kaho bi ga ne?

Stanislar: Na um zakej, sonoji mene je od nebelaj, hene ženo
mojo in upslah ses Dour, Dasi je ne čntim brivega qui
tem sporn ozicoma pomastou, vender bi ne sel rad s
preta, da bi je ne paroval z letom. Daves um prisel k
zborovanju plemstva, mogoci sledi gadujise in zredel,
da zakeja Vorka mnogo k ramu. Veliko um je poznistfel,
hje bi nasel pridihor, spoviti se z letom. K njemu v

Zarab ne smem, ker bi me znel p zisi selgoditi oel gradlu.
Na Dour njega ni niholi. Slenil sem, da stopim k vam
ni vas prsim porredovanje.

Gregor: Ne vem, če bi moji porredovanje kaj pomagalo. — Vam li
smem nebristi kupico vina?

Stanislav: Hoela precastiti gospod. — Vasa benda bo guma.
gala, prepisan sem p tem.

Gregor: Bogocè si, a ne bo; vem, da ne bo. Licu pa je vitez
Volk danes v Ljubljani.

Stanislav: Na gburavanju ga ni bilo.

Gregor: Verjamem, a videli so ga. Bogocè quide sem.

Stanislav: To bi bilo najugodnejše.

Gregor: (Vitane, que k obnu!) Pri mostu stoji s konji njegov
služebnik

Stanislav: Gotovo Lubej. (Vitane, que k obnu) Da Lubej Vohac.

Gregor: Cheni se gdi, da sta z Vohacom na tihem preuj intimna.

Stanislav: O, to je mogoče.

Gregor: Pa kdo je ta clovek.

Stanislav: Na Douru pred gradom stoji našli kot malo,
per tednor star, dete. Vpravl je pri nas sin, bo je
pè Vohaku kupil Zarab je oel Lubej z upim, ker se

meuda je, dober pazneta.

Gregor: Vidite, sedaj gre Vorka čez most. (.)

Stanislav: Postal je pri Vohacem.

Gregor: Khej, mu navaica.

Stanislav: Kehr u Vohac puzje. (.) Sedaj gre ven.

Gregor: Vohac iaka s hujji.

Stanislav: Doblite, pucastite, ce prosim, da naju pustite nehej
casi pama.

Gregor: Rad, rad, samo, da se paravnetes. Dvomi mis je predem reci,
kot vi vctori. — Grem mu negoti. Vi pucehajte tu. (skide)

Stanislav: Prosim. (Sam gleda se phoji skno) O kehr lep je svet;
in jaz puvicem smrti. — (Premer)

9. pr.

Stanislav, Gregor, Vorka

Gregor: (gomi se zunaj med tem, ko odpre vrata) Gregor Vorka ber
vstopite, predem tehaj za pami. (Vorka stopi v sobo, Gregor
zgrne za pecno).

10. pr.

Stanislav, Vorka.

Stanislav: (khej Vorka ni opazil, stopi v ozadje) Puzdovljen brate!

Vorka: (osupnjen) — Ti — Stanislav! (Puknje nezgodjito, Tuhaj?)

Stanislar: Ta si mi zdear Vork! (shuple robr) Zvedel sem, da
zebej's mnogo v to hišo, in ker poznam gospoda Gregorja,
sem ga prosil, da te primum počaketa tukaj;

Vork: To je lep Stanislar. Pa zebej ne grede v Zamb.

Stanislar: Tujbr hodim - -

Vork: Res, ~~vidi se ti, da si~~ physical si, odbar proa se zeduj's
videla.

Stanislar: Vidis, da opiram^u job palico. To sem quimerel iz zeduj's
boja domu. Projahi me je zadela zeshupoljema furska
púsica, zeto hujšam, dpeji moj brest, Rana ne celi
in shup se počesi siri go nem telesu in prej, ko grede
zopet pumlad, bom pričoval qui proj'sle predstavit.

Vork: Kej' goovis? Ti umal? Kej' se! (Vatran) He he! (Glasno)
Jaj, jaj, hi bolibor hujšam, prej, nego ti!

Stanislar: Saj to je znar púeni bilvanus tu v Gulljani. On mi je muar
nest pvedel, da mi leka ze me, da naj se pripravim ze od-
hod iz tega sveta. Čubim tudi, da je teko. Luce sem ze
mnogetek gledel smati v oči in se je tudi redaj ne bojim. I
leboj ze bi se rad se pogovoril, prej, hekar odlije zadnje
ura, rad bi hi te néesen prosil.

Vork: (Ka u) Ludej je čes! (Glasno) Ne goovi leko Stanislar; primum

te naj jaz. \checkmark Sediva!

Oba: (vseleti)

Stanislav: Poro je, naj ljubi hčer, da one nehaš muzeti in součijiti; da mi od-
pustiš, ako sem kaj zabiloil zoper tebe. Ne rad bi silil ij svete, nepla
bi se z bratom spravil.

Vok: Pusti to Stanislav, pusti! Tasi se misra nikdar prebno razumela,
pender jaje ne gojimo pristi lebi. Kaj jaz morem za to, da
nisam lebo mehkega, ~~se~~ vohel bi perhupnege značaja, bod ti?
Kaj jaz morem za to, da nisem od matere narave lebo obdano,
van, keloni, dungi ljudje? Ako pa sem o puenoženjki malo pri-
hajsam, nis ne de, se lebbe jivim.

Stanislav: Ne govori, o quibajšanjih hčer. Sam si hotel imeti Faverle in
redno si pilil svete, naj kupi grad za te. Zapustil si
dom brez plovera, in nisi zahteval najinanjše ptari od doma.

Vok: Teji me, da imajo vsi plumenstisi vsi religio, nego jaz. Da se me
malone prezira. In, namendo, da bi ti gledal na to, da quide masi
sine o pejsujo religio in je zagotoviti mehkejšje samsobojnost,
si me pomagal prezirati.

Stanislav: Van, da se ne misliš lebo, kelone govoriš. Dovolj, da povem
velhibosieno, bar sem bil stals namenjjen poredeti. Jaz te
gotovo nisem preziral, te vsiljevati se ti nisem hotel, bar

sem videl, leker je, dolbedur ogibaš svojega rojstnega kraja in
 gradu naših početov. Ste pominili, hebr u je zecel gorosti
 v teli, hebr je nisi nihetar prodal zoper naše sovražnike, ki
 na vseh straneh greje, hebr bi nas zafeli. Paak je opraša,
 čemu nisi ostel Vork's mēc?

Vork: Lincour! Nisim mēc, da hranim samega rebe, ako me bodo
 napede; nisim mēc, hebr imam pravic, hebr sem vitez.

Stanislar: To je prevelo, hebr moj!

Vork: Nihar ne ^{pisalahu} ~~smiti~~ Stanislar, da bi se jaz prodajal hedej za druge
 ljudi v veranost, in je poleg tega še imval potvriti ljudem,
 ki niso mēc nē, hebr jaz in tebr gospodariti svojo samostojnost
 in svoje ime.

Stanislar: Kristi's Herberta Turjaskeser, da je ednaborredcu. Se pozna
 zgodovine bo z gletimi etkami kstijzile njegove slove
 cine.

Vork: Slove cine! Ha, ha! Kaj pomagajo njegovi slovi čini
 drugim, kaj imas na pimeni ti, hebr od tega, da si se del
 Turkom pariti? Ostal bi bil, doma in si okamil zbranje!

Stanislar: Hedar hlice domovine - - -

Vork: (ga prebina) A, kaj domovine! Ta fraza u je tebr neumno
 pabi, da je mi v peminici gijisi, hebr u vedno popote odsmovini.

Stanislav: Najboljše ljudje, ki so se kedaj rodili, ~~pa~~ so želeli za domovino, najslavnije pesniki, njih pesni so glazeli najslavnije pesni & dr. morini ter poudarjali, da je plavur in sladkor pometi za njo. In ti ti domovina ne gubiti, ne bil pripravljen žrtvovati kaj za njo.

Vošk: Pusti ljudje, ki so najiti krasiti o neizgovorno sladkem umiranju za domovino, ravno ti isti so radi pobrali peti' pred sovražniki. Krjehi take laje, kakor stari rimski Plavac mi ne dobejejo nič. V neki pesmi ~~pravijo~~ se prizadava nekosti mladini, kako sladkor je pometi za domovino, o, drugje pa popolnoma brezumno pripravljajo, kako je bilal pred sovražniki. In prav je imel, da se mi del prekati.

Stanislav: To mi morda jure bebi! Ves svet je danes ene misli: da je slavniješ mrt, - kumna ljutega boja, kakor dolgo, o sravnolnim begom pridobljeno življenje. Kar je ves svet tepe pre- pricanja, da je človeku dolžnost ljubiti domovino, in se ljubeyen o pobesti ljudi. Dejavnje pokazati, se kveč ti tako povizati in oglediti, da ti si upel reči: Jaz ne maram za domovino?

Vošk: Pusti to Stanislav, dobro veš, da jaz lebih stvari mihela visem razumeti hotel. Kaj mene mara domovina! Tama

sem lahko prosodi, saj je svet velika.

Stanislav: Ali nič ne pomisliš, koliko je naš narod že žrtvoval za
probedo naše lepe slovenske domovine. Tudi jaz bi umel
bez obzira, samo, da bi mogel svojega sina uvideti v nečisti
Gjuzbegu, do domovine in naroda.

Vorke: Že rjeb narod! Kej je na enem slovesu jezice? — Lica
je ti prven, da se ne prepiram, sed za pragni nič, saj me
poznas.

Stanislav: Mislil sem, da te poznam, zato sem te iskal in sem
te peči našel. Ladijohab sem hotel poskusiti pri tebi
in polkati naj zapeto tvoje pes. Lovil sem te svojo
bebovsko dolžnost neprav domovini. Odpusti mi, ako
sem te s tem žalil.

Vorke: Kej žalil! O tem ni govora! Pač ima svoje misli; jaz
sem pač tak.

Stanislav: Tvoj se boš, mogoče že vedno, če te god ne pinee peje
na tvoj. Ker upam, da se ^{ne} boš boš kot mapevnik, angel,
kot Gubeča je brata.

Vorke: Gubrrr! Četudi ne nosim svoje bebovske Gubezvi javor
v očigled Gudeu, vendar ne meni nihče da moj
Stanislav, da bi je ne imel v prcu.

Stanislar: Vojanu, hvali mi! In se ne boj. Hoj na strani mojij
 chariji, kadar mene vic se bo. Pomagaj jej, svetuj jej in
 solajdi jo. Saj si mi hval, in odora polacboje podpre.

Vork: (zvitro) Zanesi se na me!

Stanislar: Glej na to, da se bilam teko ugotovi, da bo delal cast
 svojemu stanu.

Vork: Bredi prepisau, da ti ugotovim - vereda se bo tebe -
 opodobno tvoje zelje. (V) Koliko je star tvoj bilan?

Stanislar: Tri leta in ne boj cig. Beluk, dečko je, da ga je svetlje
 gledati. Oci me vedno prigovarja naj ga prizem ob
 legatni za neholiter case le ostanu.

Vork: Zalah bi ne stisk tege. Fandu bo sprememba ugotjala.

Stanislar: Das je da grem. (V) Dosti dolgo sem se
 zbraljal gospodinjstvo gospoda Gregorja.

Vork: Saj se pitaneu ze betele spremene kuhaj; (V) Pitaneu

Stanislar: Tvoj bez pomastre in jeze, dragi brat, naj gura
 narazen. Bog te brani v mici in radosti.

Vork: (da da roho) Zanesi se, dragi Stanislar, na bratstvo,
 moštvo leudo. Tvoja denzina je mi je prva shab -
 pa raj se ozhariso! - Z bogam! Pozdravi tvoje drage.
 (Med tem, bo oha dežote pblenjani rohi odpre Gregor meta.)

11. ja

Prejinye, Guegn.

Guegn: (qui zaduješ, jedal, Vorkorih) Blagolovi nebo rajijur
sprav.

Stanislar: (ho spusti Vorkor poh) Odpuštite pečastiti, de nes
mobiam foliter casa.

Guegn: Luceu nem, de je sholepa parno pod mojo shelo mir
in vbiyje hetska sloge. - Prar je! Veje enik hveniu
nej ne razprohijejo svojemu deblu.

Stanislar: I bogam goved župnik; obiserte nas v hvelhem ne
Dorn.

Guegn: Le bo dana prilike govor! Saj se mi heta misam sel
mimo gradu, ne det li se oglasil. - Pogledavite
govor sharijo in melega shilavicka.

Stanislar: Kocle pečastiti, hirocova kocle! (odsode)

Guegn: (za spremje shoji nater)

Vork: (nam & gleda miho za Stanislarom, svojene p pogledam
proti obainstru.) O Le puni Stanislar! Dej, ho
zginis, bolj je za me! (Shoji le obam, hst tr
jedal za odhajecim bratom.)

13. pr.

Vrba, Guegar.

Guegar: (odločno, diktator) Ali ste mislili priti na današnje zborovanje stanov.

Vrba: Ni mogel tudi, glavno serede mi bilo to.

Guegar: Glavno mi bilo to?

Vrba: Ne pričakoti gospod Guegar. Danes sem prišel z drugimi navensom v Gubljano.

Guegar: S heksomim, če mi je danes vedeti.

Vrba: Tolgo sem zabojel v vašo hišo; sedno sem bil oquejst nad vse prijazen, za kar naj se zahvalim v prvi vrsti vam, potem milobitni gospici Karri. Toda misem našel moči in poguma razodeti svojih misli in odkriti svojega srca. Danes pa naj to! Saj mi, dr. volite, da govornim odkrito.

Guegar: Karu to Gubljano jaz. Sedite gospod vrtež. (Le mede.)

Vrba: (u mede) Hvala! Zivim pamolno življenje in nimam odkrita duše, hi bi, delile z mano sreče in ljube ~~tega~~ življenja. Luce imam, mlado in brepeneče, hi je iskalo in slednje našlo — in to, kar je našlo si prjeti, si prjeti z oro močjo življenjske sile. —

Latr sem prišel. (Vitane) Precaštiti, jaz ljubim našo
ničakinja gospico Larro in spri kljor, kot karalir
vprašam, ali ti bili pripravljene obljubiti mi
njeno roko.

Gregor: Nikar je ne šalite s starim švicem vitez Vorka.

Vorka: Ne šalim se, precaštiti, zelo resnic govornim.
I sedaj namcunem sem prišel danes v Lubjanu,
da vas vprašam, ti nam ti bilo po volji, da ti
opredela ~~L~~ gospico Larro moja žena, grščakinja
Lariska.

Gregor: Torej govrite resnico?

Vorka: Listo resnico!

Gregor: Ni moja stvar kam naj se moji Larra, gospod vitez.
O tem področjujce pona same; ali ste že govnili o
tem z njo? Ali mislite, da ti ona privolila?

Vorka: Njsem vsaj! chistim, da mi ni neprivjagna.

Gregor: (Vitane) Spete sin mislite gospod vitez. (Prenos)
Vite iz Miskega poznate?

Vorka: (v zadregi) Ha..

Gregor: Ha ga vpriduje vse pleustov, veste?

Vorka: --- (neodločno) M-- da!

#. Oros, qvar! A jaz ce masinjam, gvojni masinjam!

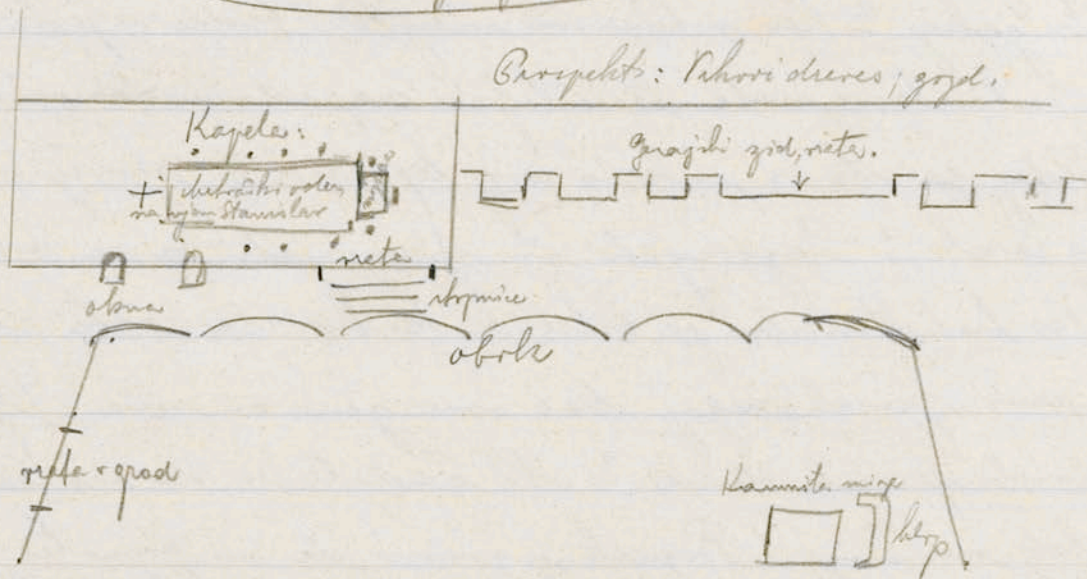
Gregor: Da ga časti na jezika, vam ne more biti neznano.
 In kaj? Ker mihi mi manjkal, kadar se je bilo treba
 spustariti v prste braniteljev napadene domovine, Vitez!
 Kdaj pa ste vi sukali svoj lepi meč po sovražnikih
 glavalah? Zagovarjati in izgovarjati se ne morete.
 Vas htel Stanislav je hitel k Lenkovičevi četi in s častno
 ranjo prisel nazaj, dasi ima ženo in sina. Kaj ste vi
 imeli pustiti doma? Ne čudite se, da vas sedaj
 bolj me muji! Poqueb je govori, da ne poznate domov.
 Gubjar, da zaničujete svoj narod in vero svojih prijateljev.
 In vi vitez, vi zahtevate, da bi vam dal Lavro,
 moj zemeljski zablod - vam?! Vedite, da se Lavra
 tekem starih tednov govori z Vitom z Viskoga.
 — Sedaj upam, da ste mi nas opravili!

(Govori Gregor s svojimi stražarji veta.)

Volk: (k Gregoru zablod - potem) K Vitom z Viskoga!
 Naj greva huj in oseb in svoj ~~zablod~~ zablod huj, se bo
 # ~~ta zablod ničesar, zablod sem vitez Volk!~~

Lavr!

II. Lujarje.

Dvorisče na Lujarjem gradu. Obokana loga sboji bater
 se vidi na dvorisče in sboji gozd vedica velika grafika
 nieta. Za gozdom gozd. bd dve nieta iz gradu, na desni
 kamniata mize, klopja. Na levi v prvotni kapela; do neta
 vodi se stopnišce. V kapeli mrtvaški odel; na njem stannalar.
 bar. Obrog odra prižgane pvece zvest odrom mala mizjece.

II. Tejanje.

Na Lounu. (Scenerija: gledališč)

1. pr.

Karija, (vzročno, poudarjeno iz goveda)

Gregor: Potolajite se, draga gospa Karija. Bogja volja je bila tako; ni bogar bog
fakt, temveč naša kislota pšenice. Klasi, pšenice Stanislav pa je vsem težavjem
ni je, vendar je naša gostilnarska plačila.

Karija: O, da bi bil prej se, enkrat videl bilana! Kake tremulke je spravil po
njemu in njegova gostilna je bila: kaj bilana! Kakej smo ga po-
stali pšenice se, dedu! O, bog!

Gregor: Heli, ste ga pač z dobrim namenom, da napravite večje, karnevo očetu
doli na Stanislavu. In imo fantička pod mi fanti o njemu vsem rojico
in Kar. Radi tega si ne smete pa ničesar očitati.

Karija: Orli me, da nisem mogla popluniti gostilne zifje, dragemu mojemu.

Gregor: Saj ste jo hoteli popluniti, ker ste hoteli je post karne, dnevni Tomaja le
dodu, nič niste mogli štati.

Karija: Aduro, da ga tako dolgo ni; misliti bi ~~ni~~ moral je privedi ali, davi
vsaj.

Gregor: Pretekla noč imo prejšnji, dan je svojale, stvarna burja. Se je bilo
ludi o slejehkih quical tako neme, ni čuda, da sed ni priletel
Tomaja, odprimo s fantičkam.

Šarija: Preskajni, stari oca!

Gregor: Ali ste nameravali iti + kapelo?

Šarija: Radla bi bila, glas. Lamo se danasnje noči in jutri bom videla ljubelega Stanislava, zato me vedno vleče k njemu, desi mrtvača mojih. Zdi se mi, da bo ostal in gopeh goravil; mi to misliti si ne morem, gospod Gregor, da je mrtav.

2. ja.

Prijinja, Vst. Lanna.

Vst in Lanna: (povleče, kot a sprehode od desne zidej)

Šarija: (koti Lanni naproti) O queniina Lanna! (če ji nisi on para in joha.)

Lanna: Niker tako, draga Šarija. Pstolaji se!

Vst. Ne umramo quenesti. Niki ne se, kaj ga se čaka, tudi mi ne.

Gregor: Tako je, tako!

3. ja.

Prijinja, Vook.

Vook: (povleče ij kapelo; videti je polni in razumijem) Govorite gospoda, da grem za nekoliko sasa malo na sprehode po grajibenu perahu. Potekem sem malega, poldihar. (Votile ne desno zidej.)

Vst: (u mehanicno, homej vidno priblanje)

4. ja.

Prijinja, Vook

† (Rob. Marija in Lavra)

† (šola tam prijazna in prihodnjim pribojem, zgradba mate Gredje, hi
greda in kraglo)

(Nikoli časa gledati mi, nekako izmenavati za ogled.)

Vat: Kaj mi je, da je tebe polak in zamisljen?

Lana: To mi ni nič čudnega, pravda.

Larisa: Klečal je pred pakovico in molil.

Vat: Molil? Tisti Volk ne molil. H kdaj bi molil, ker boja ne pozna?

Gregor: Volk je, ker je videl kakor mirujoč je ⁱⁿ zavljenji. In to brez
nič opaznje, da je bog plečnate, dobrega in hudega. (Za odram se
čuje boja) Nekdo prihaja!

Vat: Gostov se kmetje, ki pridejo kopito. (Se gledata) Res, res!
Poželimo + grad. Pridemo potem k nam molitvi. (Kot sledijo opet)

Gregor: Se vidite, jaz pričam, da poželivim kmete. (Vilam - opredelje)

5 pa.

Gregor, Kozar, dejo, shahove in drugi kmetje.

(#)

Kozar (in pa molitvi) Vendar mi tukaj.

dejo: (zopet Gregor) ~~dejo~~ Kdo pa je ta gospod kmete?

shahove: To je pa gospod stari Gregor.

dejo: Sedaj pa parno polihor osem kot prej.

shahove: No, gospod Gregor, ali je govoril z Tisočevca.

dejo: Nič ne poznam.

shahove: Ti, privedi me, jaz pa. (Do se približati Gregorju) Svetlem Kristu!

Vat: (svetloje klobuki)

Gregor: Vrhovnjaj! Ali ste mogli pobespečiti svojega gospoda?

Kotjar: Sami dolžnost gospoda, samo dolžnost.

Gregor: Dolžnost in hlačanča ljubezem nekera, da se poslovite od svojega gospodarja.

Muhoro: O, gospod Gregor, nič gospodarja, nič, samo gospoda in našega dobrobitnika.

Mri: Prav res, da dobrobitnika.

Muhoro: Ali mislita v njem nikoli čutili gospodarja. Dangi grščaki so svoje podlogne breme prevarjali, delali ž njimi, kot z živino in na gaduje se zapirali. Ali mislita kaj dali gospodu Stanislavu duetino mi je bilo spušteno.

Kotjar: Če je bilo pa slabe letine, se tega ni gubtal.

Leop: Saj pravim! Tak človek mora umreti! Bi bil rajši hudi...

Muhoro: (z energično pookine) No! (Zamahne z roko)

Leop: Se mislim reči, da bi bil bolj, quam nepravil, če bi bil drugoga beata z Fariba - - -

Muhoro: (z zopet pookine) Tunda, čemu mi pa to?

Kotjar: Prav res! Takemu gospodu dom ne bo nič videl.

Gregor: Tudi gospa Marija vam bo dobra.

Kotjar: Te, ja, gospa je dobra, kot paški gospod. Ampak, če bi se grad ostal njej!

Čep: (hiter) Čepu, na primer, omoji!

Šuhovec: Kaj se bo omojilo.

Kozar: Če ne bo ~~mi~~ čim vitez z Lavinski kaj sitnašil.

Čezar: Bredite poboljšani, da ne more ničesar.

Kozar: Lano, se je kaj zapisane gadnje valje, potem je! Licer je pa Vorka in kaj je Vorka, veno vsi.

Šuhovec: Reji pustim kmetijo in greva s hrabi, kot bi delal klako kchemu Vorku. Mi bi bili geto, da bi iteli obrog njega, mi ga hraniti Trukor, on pa bi jedel in pil z svojimi kulejem je naše gube.

Kozar: Brg bi je napravil tehu, da bo prar. (je naprej v kapele)

Šuhovec: Brg zameu gospod Čezar. (Mi v kapele)

b. p.

Čezar, potem Vrt.

Čezar: (samo) V gospodstva kmečka dušas, kaku globoko in jasno gledaš. In, dasi ^{vidiš} ~~gledaš~~ mnogobest prečeno, vendar, tukaj si povleka morda prar.

Vrt: Veljal sem dame s pobr. ker je je vedela, bo pominila.

Čezar: Prava preča, da je Larra tukaj. (Premer) Nekaj bi govoril, rad s tehy Vrt. Leticos. (Je mislita k hamvoti mihi.)

Vrt: Tudi jaz sem pisal radi tega, stic.

Čezar: Tuje stvari me, icur ne brigajo, ali dolžnost naša je, da pruzjemo

Andri med svoje roke, če s tem bomo ljubežljivost, ali obravnavo
boga živimo.

Vit: Razumem gospod pater. Vi očitno ne vidite!

Gregor: Da! Škabeti je truba, da me najprej obavi pri Andrejevi zepuščini.

Vit: Tega pater ne more, sitnosti je dela lahko.

Gregor: Ali ti je znano, če je pačti napravil opravke.

Vit: Je, povedala mi je Anja. Licer je je Anja ona in pravi moški delo.

Gregor: In kdo ima opravke?

Vit: Brezdomno Anja.

Gregor: To je razno!

Ljubežljivost se je

Gregor: Truba bo pozvoniti, če rečemo molitvi. V kapeli se je nekako
je našega Gudi.

7. pu.

Prejeto - Tomaj.

Tomaj: (pogleda plišno steno, ki jo grajajo vneti, potem se približa oltarju) Bog z našo
molitvo gospode. (Ljubežljivost)

Vit: To je Tomaj - in sam? (Ljubežljivost)

Tomaj: Odpustite molitveni gospode - da jaz sem! - - - O bog mi odpusti -
in sam.

Gregor: Kaj se je zgodilo? (Ljubežljivost)

Tomaz

~~Vrt.~~ Kralj je med poljo galantno vest! (le obene proti krepeli) Bog mu
daj nebesa, milemu gospodarju! — O bog, odprsti — —

Vrt: Povej Tomaz, kaj se je zgodilo!

Tomaz: O gospod mi moči v moji duši, da bi se mogel sčakati in
goričiti. — Kje silovitna gospa?

Vrt: Vrti! Gorici bito, če je kaj hudega, je bolje, da ostane za
seboj, če mogoče, prikrito.

Tomaz: O hudo, hudo! — Gospod Stanislav je žilol videti pred smrtjo
se malega ^{stolara} ~~bita~~, zato sem pred temi dnovi jahal k staremu
gospodu na Stejersko. ^{stolara} ~~bita~~ je bil namreč tam — — —

Vrt: (za puzane) Vam, oam.

Tomaz: Jahal sem namreč in z zadovoljstvom, da semu posre je
prišeljati hudega fantička sem nazaj in lebo splohiti gospoda
zdujo željo. Ko pa pridem tje in staremu gospodu povem,
se kaj sem prišel, se je utogi moji zgodilo steklo na stol
in na glas zastokal. Potem me pove, da je prišel k njemu
prejšnji dan naš hlapec Jakob. Hlapec Jakob je služil pri nas;
pred tednom je stopil iz službe, reče, da gre med vojake. Tega
hlapca Jakob je stari gospod dober poznal ~~in~~ ~~bita~~ in
mu me pokazala, da je poslan od gospoda Stanislava, sprič
stana.

Gregor: Pa Jakob ni bil pridal k stannu gospodu?

Tomaj: Kolikor jaz sem, ne. Saj je bil že prej iz službe.

Vit: (pomenljivo pogleda Gregorja) Gregor Vita) Tabe!

Gregor: Zločin! — Kaj naj rečem redni gospodj hujši?

Vit: Če je govora pesnik, bo prebrdo. Tva seha težba ustava
pca ne prevre.

Gregor: Kaj stari?

Vit: Fdi Tomaj in reci gospod, da ded mi pustil ojeti fantička radi
lelega pomena in neravnih pistor, jeto ni za moral pustiti
tam.

Tomaj: Težko govorim neravnih ritez, nihdar nisem bil prijatelj
neravnosti.

Gregor: Tu ne gre drugace, ker je pita. Fdi in reci tabo!

Tomaj: Šker ubazujite, stanim to! (Gre proti mestu, ki je na pragu)

Gregor: Tomaj!

Tomaj: Velebrate gospod!

Gregor: Ali je zadnji sase nihet zeljal ritez vork na tovi?

Tomaj: Bil je parhet kuhaj!

Gregor: Fdi tudi, ho je gospod Stanisher je legat.

Tomaj: Tudi kuhet.

Gregor: Kedar?

Tomaž: Pridobim dobim tednosom.

Gregor: Dobro. Idi, pravi gospod, kakor dogovorjeno ni ^{ubogi} ~~pravi~~ pozvoniti k molitvi.

Tomaž: Kakor velate! (odide)

Vit: Vi molite kaj takega?

Gregor: Škrlin, a se nisem pri koncu; oblepem pa na proslagi dejter. Pogleda v kapelo!

Vit: (odide v kapelo)

S. p.

(Škrij grajske mato, se približali se vedno Gregorju v kapelo. Stanislav a je
mu mene je povabil na odru, čuje ugovorje iz grajskega stolca. Iz
grada pristijo čez nekaj časa bratja Peter, Tomaž, nekaj otrok in
služinčadi obzija, spola in gude v kapelo. Ko so vsi v kapeli se
čuje zvonjenje molitve, po molitvi zapoje molče in a pije kralja golobca
matrške plem, ko so vsi v kapeli in se je začelo moliti je odru nekoliko
časov prazen, le škrij mato v kapelo se vidi kmali, ki hodi pod kati.
Priznava pride od strani, kamor je odšel, vitez Vokla.)

Vokla: (sam) Gučo me je prišel v gozd; nisem se mogel preračeti tega.
Zaloten naj bom in jobam naj za umrlim batam, ko je moj
duša
~~se~~ nepolnopravne nezgornje zadovoljnost. Hele, Stanislav,

ki moja vest, ki si vedno lehal na zapestje, noco sin me opravičuje
 in opravičuje svojih očiščih dolžnosti, ki vedaj ljubi
~~moja~~ tibi na mladoletnem odru. Nič več mi ne bodeš
 pridrževal p sedenosti in nenamnosti, nič več. Če
 bo neka mlata, bo riley Volk gospodarski na Doum, Pomona,
 sedenostna barija, ki si tako prepričljivo gladale na me,
 nič nedugej prave, se hčišla boš pucel menoj. (Pomona.)

Lamo, da se je Lubej obneslo! Od prave je, sigam je, in,
 če mi drugace pollice hudiča ne pravo, da mu pomaga
 izviriti svoj nablj. Naj polizim tudi jaz, hbi željnjam je
 svojim hudičevim svetom. (Lubi & hupelo.)

(V hupeli zgoraj ovrje - postem se poje mladoleten pesem, nato pridejo
 pčasi, vti iz hupeli; prva plujinčadi, ki gre naravnost v grad, le
 Tomaj postane na odru. Za temi pridejo kmetje.)

Stuhove: (Tomaju) Ali ni videl Lariškega, hako u pčisi in hlini ja,
 hant je umolim gospodarski. Pozi Tomaj, ta te bo se
 sh. pihal.

Tomaj: Kima pravico pi nas, nima.

Stuhove: On se se niholi je pravico higel mi in u hudi se bo.
 Le pazi! Lahko noč Tomaj.

Tomaj: Lahko noč kmetje!

Kmetje: Lahko nič! (odidejo skozi grajibe prate.)
(betale prislijo v kapelo.)

Tomaz: (Lajne se odhajajo iz kmeti grajibe prate.)

Gregor: (Vorhu) Kaley ste misli vi v kapelo; nisem vas videl prej.

Vorh: Spetel sem se go gozdu, da ^{me} sumirano ni pa se malo oddaljil.
Ko sem že bil zomeje sem se obrnil; prišel sem malo po-
znej.

Marja: Tomaz, prvi natančje, kaj je rebel sed.

Tomaz: (v zobeje) Kehr sem vam povedel milostljiva gospa.

Vit: (na pomage) Popolnoma unglior je milostljiva gospa, da
gospod barto ni pustil Tomaju odvesti bitlana pri
takem ravnen.

Marja: Ali Stanislav se je hotel videti. Pogubiti se se enkrat;
in te, te zadnje jeje. mi nisem moge spolniti. O bog!
(Zoha)

Gregor: Popolnoma se gospa! Tudi se bi bil Tomaz pripeljal
bitlana, prišel bi pepozno. Gospod Stanislav se ne bi
očakel nič. Tak je vendar pamebneje, da je vstal
tam, na ravnen. (Lane) Bog, da bi bilo res!

Laura: Podimo, Marja, v grad; peminis se mi odpricijis!

Vit: Popolnoma gospoda! (Tu sejum Vorh gleda v grad, Tomaz, zduje.)

Vook: (je stopil v gradje. Ko so mu odšli, in hče tudi Tomaj, bšl zadržati stopiti skozi vrata, stopi v ograjeno in gollice v pajburjenym pol. glasno.) Tomaj!

Tomaj: (ne dvne pri vratih) Kaj želite gospod vitez?

Vook: (se premisli - nagro) Kri - brodi, le idi!

Tomaj: Sli ne gveste k večerji gospod vitez?

Vook: Prostem, tehaj quidem.

Tomaj: (smaje z glav in odide skozi vrata v grad.)

9. pr.

Vook

Tomaj ni prišel bilana, sic ga ni del iz rok. Ci je to istina
sem izgubljem. Navicel sem vender ze pred sedesam Lubezic, naj
nabavke zvezi mocest, in mu del 100 celinov za to. hkanst
me je pigan. — Licer je, ali ni mograc boji tako? Sli
je mograc le keke quavica in keke pija moe na prtu, hi
bi se zvela misarati nad menoj. Stalege mi se nikelan ni
zitel pajlka frate, tem manj pa obok njezor. Delivel bi
vedoljanu kri. — Licer je je ne bi jaz! Kaj meni mar, kaj
delajo drugi! — Vendar pobir bi bil! Koz je kri, ce kameviti
flaj zanje vas? biki, hi je spozil pvo shalo, in to sem
jaz. (Ze v bejeto in stopi pred vratiska odov.) Odpusti

mi Stanislav, odpusti mi greh, bi sem ga hotel naprositi.
 Kaj se mi zgodilo. Poivraj miru! (Zame sejev hotel
 pohopiti Stanislava, ajeji ^{gole} bodpeh pedel v mijsi stojiči
 pred mitraškim oltarom. beko pogleda Stanislava, odloji
sejev.) Ta mi je bila v Stanislavovi spalnici.
 Bogovi shira kako zanimivoost. (bodpeh pedel.) Lani
 dokumenti. (Liker pregleduje list je listam. Moiro
 klanjje na grajiba mate.) Kaj je to? (Zojek gleda listine.)
 Ha, testament! (Bere) Jaj podpisani otey Stanislav Tomski-
 --- (gleda k hramu) ~~Stoak~~ je us pau. Pici, veselo
 gospod Gregar in Vit v Kiohnye, obo nio vedna pi hantu,
 kot fant. (Zojek klanjje. Liker spravi druge listine v
 pedel in ga zepu, Sparobu pa otabne v zep in stoji
 v lepote.)

(Iz grada prišli Tomaj)

10. pr.

Rock, Tomaj, Vohac?

Rock: Kibol tuke, Tomaj.

Tomaj: Ravnokar grem odpirat. (Bepu grajiba mate.)

Vohac: (vstopi) Liker večer gospod otey. Krala Tomaj, da si
 odjul.

Vook: (Tamaja) bihaji pripraviti seznam za mojega poslužnika.

Tamaj: (Fapis gozet grafika mesta in okolice v grad.)

11. ja.

Prejinja, brez Tamaja.

Vook: (Phuraj osam) Kje imas knjige?

Vohai: Osnbil sem ga s prodaj svoj gradbenikem in sem jo udeleil, hui po pisopisi sem gari, po perpentimale bi predolgo ve pisal.

Vook: Saj bi bilo itak vseeno, rigan! Vei, bodi kdru dnu se polpeš po metu z mojimi denarjem in me gofjufas, hui la misis.

Vohai: Kaku mnete bedoti to, gospod vitez.

Vook: Ker sem.

Vohai: Če pa si nič veste gospod vitez, pa tudi jaz. (Gleda v knjigo) Ali je gospod Stanislav že umrl? (Hočita v grad.)

Vook: Ohj kanaliya, hui qis!

Vohai: (u abame svoj mabli.) Če je samu ve veste! Jaz sem laican.

Vook: Sam, pravim! Zabaj nisi shvil, hui sem ti narocil.

Vohai: Kdo pravi, da nisem?

Vork: No, kaj je?

Vohac: Tu je v pecu. Jakob je obvil in z njim ^{muškim} red, obilaw.

Vork: Jakob, da je obvil?

Vohac: So ga že zagreli. Gubor ni vedel, misil, da bo dobil tako plačilo. K temu ti vedel, kaj ga čakal, tako se je branil sprejeti moje ponudbe.

Vork: Da se je branil.

Vohac: Gura mi ni hotel dajati, ko sem mu ga kajal v ille glave, je nehal z glavo rokharati, tu čudeže bolj puzljivo gestural moje besede. Kaj. Kladel sem mu, da ide itak Tamaj go obilaw, da je to že plinjena stvar in, da qui sem, ker ima, keriti ni mihi ga las krivice.

Ko je pa odgovorjal, zehaj bi se me to musala zgoditi ne biem, na. Kajal sem mu, da se go zdravniških izrekli samo to more opraviti njegovega gospodarja, ako nepričakovano izgleda obilaw. Debel sem mu tudi, da vier lahko dobim drugoga za to opravilo, toda se je najprijavnijši, ker pozna vedla in punke in granen svojih desetih glator se ime nadejati se vel, hega drem od druge strani.

Vork: In se je se obobardjal?

Vohac: Se u je. A videl sem, kako je z njim upiral svoje oči v pomjeme sekine in opravil se puhel: Nočis v kuh duhel primesti

bilana, dovolj ali ne? Hocim, pravi, ako sin to vikeba hi-
rica sin, ako mi pravi notene neravnosti. Zagovoril sem
ga, da mi sive ne druge strahu sin mu del iz ravne lica
haya ze pot.

Vok: Tukaj pa je defal, da zapusti drugo sin gre v rojake.

Vohai: Pa namem je tudi smel, ker je Tunjiski, vedel nabiranje
rojakov.

Vok: In kaj naprej.

Vohai: Doco maza smeti slove, mir, pravim. Kaj mislite
s kam sem govoril potem.

Vok: Kaj jaz sem drugace nego to, da sem ti dal isto lepote rekina
zato, da mi pravi bilana s poti. Najbije si u presvetoval
s takim postopacom svojega podu; kaj si vendarle cigani!

Vohai: No, da bi bil jaz cigani, oni pa je bil s katerim sem
govoril.

Vok: In kaj sta pletila.

Vohai: Pravil mi je cigani, ko sem si ga z malim selenskim pi-
kupol, da preganjajo njegovo družbo, ter, da se v prihodnjih dneh
ozdravijo si in podajo proti ohradu nazaj. Ti moj prijatelj,
rebel sem sem, bi ti hotel za dober denar na tistem od-
stanu, ze nekaj druge mojstev sovajnikov? Zato ne,

pravilno, samo četiri dni nes se bo reč Lukej. Tudi bolje!
 Dal jim svoj deset glavo za bitana ~~in deset glavo~~
 ter jim povedal, da ima Jakob qui rebi se deset glavo,
 hi bodo tudi njegovi in tudi henyja naj zame.
 Opisal jim nam, kako je Jakob oblišan in povedal, da
 bo imel pred seboj na henyji prerojence fantičke štiri
 let, obličnega in padečo sukunjav z belim hlobukom
 na glavi. Opisal jim nam tudi onesto, hje naj qui
 čakuje s svojimi socrarisi jezicea.

Vook: In sigan?

Vohai: Od reulje je postojel ter mi poljubel poho, ho jim nam
 nastel deset svetih pekinoz.

Vook: In kaj so priganji stusli?

Vohai: Eh kaj? Teje je nalanka ne more vedeti, Bizbome so
 obe zedarili in pometali in Lavo.

Vook: No vem, se je jim je pončisto dobiti tudi bitana.
 Torej je bil qui dedlu, hi nam pa ni hotel izročiti.
 fantes.

Vohai: Ne verjameem! Jakob je našli na parskem pradu
 mrtvega, zraven njega pa je ležal bitanov hlobuček -
 soo ga! - (Vohaiji mel hlobuček.)

Vook: Govora pa te mi, da je mater. Lahko se bedy pade --.

Vohac: Kdo?

Vook: No - fant - bilan!

Vohac: Kako murete kaj takega misliti? Če ni mater, ga cigani prodajo, bog si ga vedi, hje na juboreu in od tam ne bo prišel nazaj.

Vook: Tedaj si prepričan, da ne?

Vohac: Kako govora ste si ritey Vook in jaz Lubez Vohac.

Vook: Zvita buca si, Lubez. Pritej barantiji si pri barantal osemdeset glator. Lep denar!

Vohac: Vi pa domski grad, in to je, mislim, se reč.

Vook: Saj ti nič ne vstane. Ledej pojdi, ~~in~~ ohepičaj se in odpičaj.

Vohac: Lahko mi ritey, spijte z mano večjo! Hehe! (Prez grad)

13. q.

Vooka potem Vohac

Vook: Dobro je tako. Poglejmo, kaj govori beatoras opreolaa. (Zgleda in zepa opreolaa in ga vrtet ka lici.)

Vohac: (pode Fihro iz grada in v temnem bobu gleda, hje se godi.)

Vook: (kne glasno) Grad je last mojega sina bilana, račun pa mu bode gospod^{vitey} kot, govorek iz kirolega. Povestor pa ~~pa~~ vgradije

do Antikove polnolednosti moje gveste žene čarija. - (Gorci)
A teho! (Volac u zvanu u kotu, da zisuuni) Mi se
ni nekoj zvanilo. (Coklela na Stanislava.) Mi
vstojas ti? O ne, moja, moja volje ho obcljela. I
testamentom poro, potom biva tu jaz gospodars.

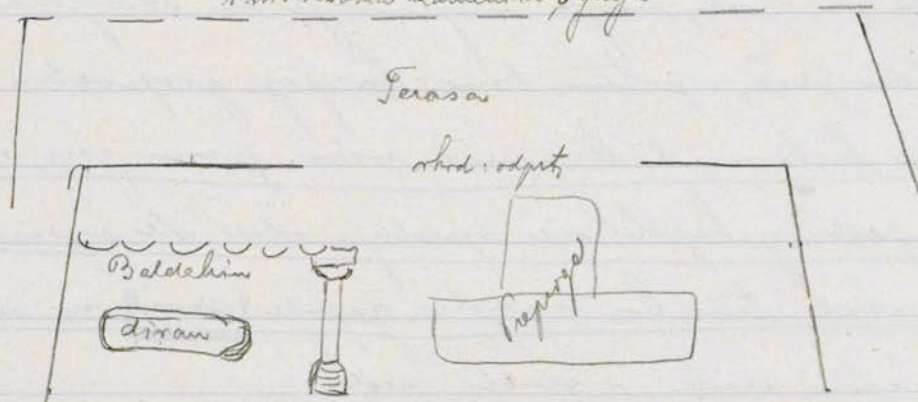
(Pitahue testament ho gaudi meci, pisnu gori, magicna
vetloba pede iz kopeli ne spudujji oder, da razsvelli tudi
Volacas. chud tem, ho u gozdu zapoje ~~svoca~~ ni u Volac
umakue phoji mate u grad pede

Zarbas.)

III. Terazije.

Perspekt: Pogled na ~~Terazije~~ mesto.

1 m. visoka kamnita ograja

Naal odput prostor o skrasavjuj garš bianskega. Krasne,
z polni-pletimi freskama skrasavjuj stene. Na levi predel
svitlen petič baldachin, pod njim sticari. Na tleh dragoene
prepege. Zalej širok odput, vhod na teraso, ki je o-
grajena z nizko kamnito ograjo. Skrajni odput, vhod se
vidi ~~levo~~ preko terase na mesto.

III. Fejanje.

Pri Ferah-begu v Sarajevu.

1. ju.

Ferah-beg, Ali

Ferah: (leži na pažrovnem divanem in perlusa, ko Ali bere izbravane.)

Ali: (bere:)
Glej dan kočevje je solovim, 1)
Dan, ko se zepole krasente in bodete pihajeli v kumak,
ko bo populo nebo svojja meta,
ko se bodo podirali gore in razpisile v zrak.
Glej v globčevinah je dječkanam,
za gršnihe dan
na vseh rekah reke, 1)

Ferah:

2) Smut! Že zopet duha obliteras,
Kosa črna, misel neverela?
Smut? kumeti! skaram li umreti? ...
bleh, v pecu rjagal ti čut Gubezni,
Glori odihnul si modrosti duha,
bič oblast, del si roki mojji.
Glej, hebo naj kočim ocl Guclji se!
Teje nauje me Gubezni sponas.
Glej, hebo naj misliti prestanem!

1.) Karan 78 siva, 17-23. mesta.

2.) kšure: črna nesumljivosti.

V duhu nosim svet in - tebe blaho,
 Glij, kako naj z mišcem se razstanem!
 Najzvestejši mi je pu Lovar? - -
 Kje ti leka zoper smrt na prsti?
 Čemu duh nam, čemu vede bistre? -
 Šuna biti, rečno sem živeti.

(Aljbin)

Ali:

leka, rad ti, ki nesmrtnost daje,
 Bil zhevil, ki ti rečnast daje?
 Fskel leka tebege qui nedeih,
 Fskel je si ga qui carodejil -
 Preraili pa so vsi te kruto - -
 Sam imas jo caso carodejor.
 Sam naredi pitje si nesmrtno!

Ferah:

Najmodrejši ti si, o Bogu srec!
 E, praj mi in skisnost razjemi:
 Kje ti leka zoper smrt na prsti?
 Šuna biti - rečno sem živeti!

Ali:

Časa boja je - žoljenje boja!
 Sam napolni z rečnosti jo likom!
 Časa boja je - žoljenje boja,
 Vsiroj ravnjo vseh, dan, dela, dobra,

Lela plaunas za rejake roje,
 Za rejake in za domarino!
 Zlega činaš pas ni jedna keplja
 V caso to naj nikdar ti ne kane!
 Prij ne nehaj olivati r prordo,
 Dohler polna lista ni do roba,
 Dohler polna lista ni do - groba ---
 Templo boje pač slohni r gonvili,
 Ali paša bojih del ostane!
 Narod boj to pil iz čare boje,
 I pitjem njerim bode se napajal ---
 V delih bojih sam ² ³ ¹ biš govl rečno!
~~V delih bojih~~ ¹ Pa utegne časa biti prava
 Časa boje, modri Ali Rasid. ¹⁾ ☺
 Ali nitem dasti ^{že} ~~je~~ nstravit,
 Kar porica, Alah boje sloo!
 Leber mi že penca težje glavo!
 Nitem ~~sultana~~ dasti ~~sultana~~ prigovodit ²,
 Vojke rodil pite, jim presilne,
 Ki nesteto gjavor so polile,
~~Ali vojke~~ ^{nete} Fanicarjen / so polnile

Ferat.

1) Kone "dare nemalnosti".

Ali: Mela je mozoran in samiljen, clovek pa naj bo po zagovestihi nje, govih. Petihai Bohamed je govoril na gari Brafat, to u je pudesjal od vernikov: 'Lpshil jim odprolanoto soje; ja, paicam nam vob hujigo blehor in nalanone zaprodi; abo jih bodete spolnivali, ne bode ^{te} grisi'li mibetar.

Feraf: Delati o razpiranju quare vere in misci islama po vsem svetu, mihdar misem pogabil, modri Ali, chuzobhat, sem ~~u~~ ~~u~~ gledel mozi angelfa Isracla in zaidel meone muslimane, ki so ali in starihi hujisa o paradij.

Ali: Pridovan jim o castje obraye nete, - hujisk bredelo pa jih neyus sprijine, Farafilova pisarica zedoni in naj tek, muje o delih, o recje, ino recno slarv recenime junekava.

Feraf: Rekel je: V delate vojih pam boi givel recno! No se mades zamigal mojemu groljenju, mi se polne pajis mi dejanje, her bi nared moji smel quemelo pitje. Zene me, in svetar jeje o vsem quasi, da quemelo djavov je poginulo god moji damasocankot, da quemelo razjuzer se zdeluje o hujem quamosanik o pluzbati naiti in, da vojih mese evestih jancarjer je se omnoje hebas. En se mistrom na izgubt oine vojjeje pri Parozedim, sarri mi hi in zedel hi, da

ujahorredje džerrov od Frinjihoga in Leukovicā, go vstāi odim
v kavi kaskni. ~~Med dr. Polakata Frinjihoga kardaksa in Her,~~
Martha s Turjaka. ~~Trisicereti hoien drago, planerito hi moslem.~~
sko, pokruti prek nadlesdi polumerca, - jalcti liz, hi
gnāci saženstor plocistva.

2. pp.

Čujnja, Nessimi Tihaja.

Nessimi: (je prišel zj prej, ho je videl, da Ferat-ly gorui, se vrtar qui obdu, ho
Ferat-ly iz gorui.) Pomijni pujeuj te popuacje, magreini parā.

Ferat: Gorui!

Nessimi: Ogledil se je plemic iz ^{hrvatske meje} mi prvi milocti.

Ferat: Kaj hoce?

Nessimi: Prvi vstopa k tebi, jamni beg.

Ferat: Od kod je?

Nessimi: Pravi das iz dolcuje krajine, od meje hrvatske.

Ferat: Ali sama spremator?

Nessimi: Ne, sam je.

Ferat: Kaj hoie džerrovski per od mene?

Nessimi: Ne, pen.

Ferat: Gairadi ga!

Nessimi: (Le pibloni in odvale)

Ferab: Hodi, Mli! 'Total mi bro' gubri panu, quidam? ograde poluce ze granu,
da mi, dals gubri se k' detu' c'vok in f'ol.

Mli: Naj ravnje dals te peti, Gabrijel, in pleni moe ti milni, zmagoviti
beg. (Le quibleni in p' hujigo odide.)

3. q

Ferab, potem Nessimi in Vork

Ferab: (sam) Kdo ziti ti priti k' meni in zehoj? Tolrepa prinevel nihtar
niseu hoj & Kujino in v' Sharate, da prisel kdo ti se zehvelit ze
skel' jim. Le hi in ovoj, ~~le hi~~ ^{hju} je ~~le hi~~ ^{hrosta} mi je noze, le
jok in stoka, hju bliskel je mi imeo. Ibrgice quide pravit
kdo pruvici in zehite. (Vitaru e' dirava.)

Nessimi: (v' Vorkom quide shji glavni obud In obstoji v' ogradju.)

Vork: (u quibleni) Pozdravljen veliki sin zmagovitega naroda modernshega.

Ferab: Tudi ti, ce prubas z dobim namenu. Haj zeli's od mene?

Vork: Pristem kot prijatelj in obandovales nequimaghivite Turkor.

Ferab: Troje priznaje me pereli gjarer. Mli si se quidel zehvalit ze
nose opeborane obiske?

Vork: Nalo manjka, da ne presvetli beg.

Ferab: Takor?

Vork: Vedi, veliki pasas, da je jaz, akmaro' sem gressak, in imam
spodlojnike, niseu nihtar buil priti ravnim bedlam, her

~~ne videl~~ vidim, da je pod lastjo pravega viteza ~~ni~~ braniti
zabiti, omejeni narod ne klavirsko in o Slavatski in
ker je drugo glavnost prave o tej tudi le iz sebičnosti in
slavoblenosti, da se postopni serazje hi nima časa u brigati
za južne dežele svoje. Pa to me muži! Nepravda pa so me
navdušili junoske, čini vase vojake in sem skrivil, da po
stanem vas zavzame in kot teh plujim vedaj pred Teboj, če
iprijem svojo zavzemanje poudarbo.

Ferat: Pri Mlehu, ali si prošnja, ali hočeš ~~sveto~~ rohumiti za
zjave?

Trak: Ne misli, močeni paša, da pishejam o slabim namenov.
Semelam ti svoje zavzemanje, pomagati ti hočem k desni zmagi
o nobih krajih.

Ferat: Zavis li semico?

Trak: ~~Da~~ mi ne že za semico, nisem napravil dolge poti od doma
o Sarajevu.

Ferat: To končno se mi doka. Licer pa o zadnji dobe zmagi qui vas
niso lahke stvar, Pri Mlehu, Lenković je dajem vojvodstvu.

Trak: Ja mi re! Ovd pristani leti je umal o otracuu.

Ferat: In Herbert Turjski! Njegovi čini bodo slovali o zgodovini naše
in vase.

1/2 z kausom Pehrsm Udelidjem

Trakl: Vem, da vam je poročil Leubovic pri Varošini in so. Jelenci dosti sproti. Tada ta je mator! Znani so mi tudi čini Herberta Turjaskoga: Pri obleganju Senja je poginil naš ceteri beg in bil imenovan od cesarja za kaplana v Vojaske krajevni, zmagal je pri Despericu ob Korani, njel pri grobn Bergano 100 konjnikov s stotnikom Poduneljem med in mnogobest je porjagal 7m ropal se naših deželah. Po njegovi zaslugi ste morali upošati za pjetega in v Gubljani zaprtoga pojivkega sandjaka Usraimbega 30.000 cekinov odhujanine. Pjagal je Pojega! Ta me to je bil imenovan na Leubovicov mesto in postal deželni glavni krajiski. (Pomer) No, kaj pravis me to presvilli beg? Ali ne bi bilo umestno, da se beže sloveha spvari s potji? (Pomer) Ali ne odgovoris, mogočini pisa? Jaz spvarim teze sloveha o tvoje robe, pod gotovimi pogoji, pveda.

Ferat: Ti ga spvaris o moji robe? Teli je to mogoče?

Trakl: Jstovr mi je.

Ferat: Tu iz bebonoga ozroka, munda ne zgolj iz simpatije do nas?

Trakl: Skupni poročnik je poročajo prijateljstvo. Herbert Turjaski, in je mnogo krajiske grupe so naši naši in moji poročnik; v prvi mesti tudi tak iz krovega.

Ferat: Tudi znano ime! In hebr si ti spravil to gospodi v moje roke?

Vork: To je suvotano, Koliko pojibe imas?

Ferat: Sedaj malo; do juneji jih lahko zlerum pelodust hioo.

Vork: Ni treba kolikor, prejasni beg.

Ferat: Ne pozabi, da imamo opraviti z Herbartom Turejskim.

Vork: Ni se da! Le fusti ne mudi! Tezi se pri miru, doblu ni dozel grozd. Partij juneji poidijj gode po praznem Kroatkem, ki bodo oznanjali, da se blize neizmerne množice Turkov. Ko se quicnejr Karati zbirati, poidijj s Gubljano spretnega poslanca, ki naj prosil v imenu Frator samo nehej konjenice. T. vojaka se vzdigni naprej, tu u roblari nehej dui od Kroatke. Ta puideta Herbart in Piroški Vok s plemstvom pomagat Kroatom je rec, hot gotovo. Tudi jez tam puidel! Tmej rec prispravljenost - v odlo. Eilnem kemelku je puidajem v bojem bebrav v polob. nini puiditi.

Ferat: Tamelno si govast! A niti bojeje imena ne vem. Kdo si?

Vork: Vity Vork iz Laviskei.

Ferat: Moj gacynika si vitez! (aha de roba)

Vork: Napraviva pozdrab, zasocitnik pravice, jez zeltevam za

proje plačilo le malo.

Ferati: In to je?

Vook: Herold Turjaski in Viti iz Kirobege ne smeta, ako ju spravim
kobi & roke, nikdar več priti & proji domovino nazaj. Štor
prideta živa & svoj oblast, naj bodeta mitra za domače
dejele. Samo, če mi obljubiš to, ti pomagam kubi jaz.

Ferati: Ali bo obljubljena zmagi, odločilna tudi za deljōi pobedi?

Vook: Paar gotovo mogočni paša. bedute nate brō imel na
Kraujsh, Stejersh, Kuršker, fjer te cāhe in mnogo plena.
Glej, tu imas razkrošen, dom, & Odriinu proji gradove.
Koliškim zlatom iz nisti gradov in cerkva brō obessil
voj dom. Koli bo fantičko, samo odasliki obiškim
letom brō lahko proderil velikuu Salimann, kot
mesto janicasahi narasotaj. In dellice, kot pro jutro
proji majer svet, bodo polnile svoj harem, da ti bo
velovite hri & žilele ob pregledu^{ku} pro nedoljno hasoto.
Kdavi mogočni beg: fjaz sem svoj zaveznik - kibal
sta Turjaski in Viti.

Ferati: Pri Maku vitez, sprejmem pogoji! Ti si moj zaveznik!
(Ti prodesta roke.)

Nessimi Tahaja, prgosti vitez. (Vook) Kledi vitez, obupaj se;

juridum za tebi.

Vork: Pozdravljen veliki pašas ~~L. Brauski~~. (Le pillori in z Nossini-
Tahaj's odide.)

4. junij
Fuchs-beg (ran)

(glejda za odhajajšim, ~~zato izt...~~) Halaha!

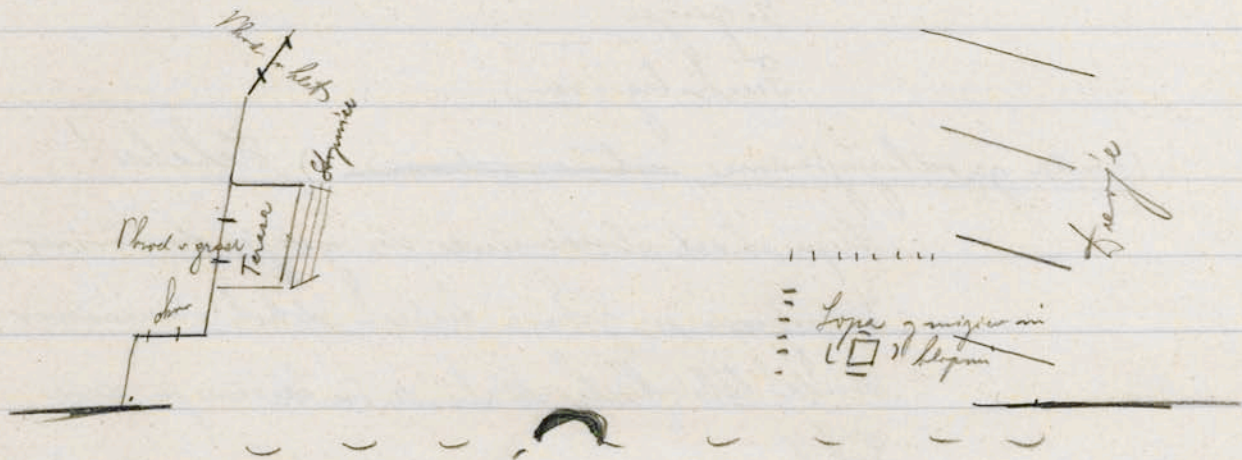
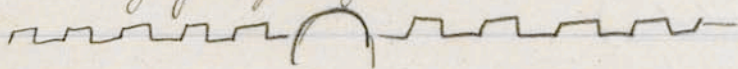
Upe, pašas iloveke žene, da izdaje domovino,
da izdaje pa žaluje kakih dobih, domovino.
Krele tebi, krele slabo, da to ~~lečena~~ je paša
Tehils ni v pravi veri - iztejelcev, musliminov.

(Lafur.)

Specimenka

Projekt: ~~Fab~~, ~~stara~~, sli' rebrni drava

Grajski zid z natmi

Dorušice - grad na Vrsohem. Zadej grajski zid z redskimi natmi.
Na levi spredaj terasa; vhod v grad, na desni mala zelena lope,
& njej mizer in stoli, za njo streže. Tuj grajski zid se vidi
rebrni drava.

Spomenika.

Na Visokem

1. pr.

Marja, Anica (uvesta, Lepi.)

Anica: To je morda biti reulje lahet.

Marja: Najprej bo reulje, draga Anica. Taa Gjuljana je sedle kerastvo
obleka in je podorale med prico boje dolne mamice in klegge gas.
pote vitez. In plie huzga je zellich: To je najstarejsi dan
mojega zioljanja. Iz Gjuljane smo sli z zeminam in ne
veto asi pa jemu na Visokem; dovesti in reulja mi bilo
ne heje ne kusa. Tica pa poci pri souajnikih zavist.
Ho smo je bilo v Visokem besojas in hejshbuo vojili najvej, poci ta
dra streha.

Anica: Dra streha?

Marja: Ki pa ni te gadela. Zlobna polu je hotela uniciti mlada
zioljanja bojih steiser.

Anica: Bojih steiser, moj bog pa zelaj?

Marja: Tera je bil mlado, bi ni marel videti sicne boje meteseh
ihani bojega pociet.

Anica: In delo je bil to?

Marja: To je bil, hudohev, pegrisem iloveh. To je bil pani,

Lydia

II.

Izdajalec.

bi je pahnil mene iz gradu na doam, oni bi je rjele, da moram
živeti tukaj qui ras in vam prišeljanas izklyčeti dokosinost
trojite starišev Anica.

Anica: O tem se niste nikoli govorili

Šarija: Ko je umrl moj pokojni in zginil, bog se ham, moj obilav --
moj obilav, Anica (goljubi Anica in zabliti) -- mene ostale
pama me gleda. Opomba mojega moje se je izgubila. In
behet je gubil pu - Volk iz Lavrški - .

Anica: Volk Lavrški?

Šarija: Da, Volk Lavrški in me podlega suodstros jektoral grad
za se, her in mojihki deličev. Jaz se nisem ^{moje uprasti} ~~moje uprasti~~
~~šarjete~~ in šle sem, ~~se pahl~~ ~~šarjete~~ ~~starišev~~ iz gradu.
Troji stariši so me rjele pod steho.

Anica: In mislate, da je volk psheljal ~~se~~ behet?

Šarija: (óci se je ziskrijo, rbovej dirje.) On, on, nihai, dunge, kot en --
Bog je dopustil glóšim, brympesim glóšim, odpuštil pa ne
bo kazni, bi zedene gréšnikes.

Anica: Kbrge gojpe; mnoge lapste! Lumlite se mi, ko vas gledam
leho pbljuro. Pjclite, zaigale ~~se~~ bam me harfo in zepete
perem, o vertem pastirickem, da vas razvedri.

Šarija: Pudekles se Anica! Razvedrila bi me perem, zasajela bi tje
o deljui meznani prot, kot vedno, a tem buje je potem, ko

vidim, da sem tako dolgo pod omili pognatili tal, da stojim na
brdi zemlji in te hitro pobji gorh. pobjalans gledam lepe minule
dni. (Stani glavo med dlani.)

2. pr.

Gregorji, Gregor, Laura.

Gregor in Laura: (prideta iz grada)

Gregor: Krasno jutro! V slovensko dolino, ki je srebna je belih gorje! ~~le~~
~~velo me govore. Ljubi ljubi gorje in dolinice~~

Laura: Ta ptica, belih je je srebna in ga menota se bo. Vsi mi je
pravil, ~~hose je~~ misliti se pravo in ljubljane, da bo belih gora
mislim ozko in odmirati na Hvaru.

Gregor: Bog nas varuj!

Anica: (prideta iz njame.) Dobro jutro gospod ptice.

Gregor: Dobro jutro, dete! Kaj delate je med na ptice?

Anica: Gledala sem poje, ki so se ptice in ptice; ali ste je videli
kako golica je moja ptice?

Gregor: Ne, nisem gledal.

Anica: Pogledati muate. Videli pralite, da je moja hata najbolj
shodite izmed vseh.

Gregor: Kaj ne bo ob sebi pluhni intravici.

Laura: (je gledala obzore.) Glejte Anica je gospod jaha. letnje nava;
ne vem, kaj bo, se ~~pride~~ ~~ptice~~ jaha mapuj.

Gregor: Pojdimo, potolajimo jo malo. (čauja) Dohor juho gorje čauja!

čauja: (u ožtrami, pogleda v rivo) Dohor juho gorje Gregar.

Gregor: Kaj ste bili zopet, tebe zamisljeni gorje?

čauja: Kol vedno, ne morem ^{si} pomagati.

Gregor: Pogledajte gorje, lebo hoemo juter. Prav čudo bije je narava ali
lebo spulikah. Tu je smej, me rebi in nes htioc la rebi.

čauja: čemu ne puce nič več. Tu je minulo vse je pro. Najlepša
dve ne prošim od najtemnejše noci - vse je pro.

Lara: Ne misli tebe, drago čauja. Tasi je minulo že 16 let, vedno mi
gotovo, ~~da~~ da je bilan miter.

Gregor: Zadržite le prvo, zadržite v neshenno dolgega očeta in boje
bradete penasala moja bol.

čauja: Zadržite sem desni, jibela, puvila in onstila, opila in
hričala sem, a vse zamaj. čemu ne pidi bi bog, mene ne.

Gregor: Tudi vas bo pidišal, kadar bo njagora neshenona modrost,
videla maso polno. Glejte gorje, koliko živi resnik ljudi
v pridnem penajtkanju in vse življenje, desiarov ~~in~~
mujica tudi miso zaslužiti tebe, usode; a vedno prenaivo
in, polprijživostjo in pedantno.

čauja: Ta gorje Gregar, bo so ljudje, ki so od jibeli do gobas
enchi in he je ne, je denjine, so obesi. Glejte mene!
Ob vse sem, ožeti so inu piva, in bot beravica sem zapustila

(Geden je neboj časa praznu, le pelje in laufe se čuje, hru goetkom
4. prizma pshine.)

Hitu ne bo nihdan dobil zavezanikov. (Iz grada se suje
pehje in hufje) Ledaj maram pomagati, Anica me je
angajžnala za postrežnika. Pojdi se ti, da melo
pazredimo hrijo. ⁷ (bovile z Lavo o grad.) #

4. ju.

Jost, Furko.

Furko. (pusti iz grada)

Jost. (sloji glavna vrata, ves potem.) Salvanis, račun prar, da te
najdem, Furko. Ob plovit, um sel z doma in obletel ose
rasi. Na pre goduje pa se ne vem zakej.

Furko. Saj jo gospod sinoci ob najinem quibredu narocil,
naj gre tehaj, tati o rasi in polticis kmete na grad.

Jost. Vem, vem, angela pemu, zakej, ne vem.

Furko. Pojrou prar, ali ses, ali ne, samr, da si obrestil ose.

Jost. Brede um jih obrestil ose - to se pravi parno pri
rsalenu psamezniku misene bil, hu bodo prresteli
dmg, dmgenmu. Angela zakej, zakej bi pad vesel.

Furko. Polapi, mngre ne mine pol me in grelet toš.
Lati to je vedur dosti zgodaj, kedan gre. - Pojiba
bo Jost, udy je ses.

Jost. Pojiba, bog se usmili, hje? Porij prar! Si ja
ses, hu je pol z gospodom o Gubljani.

Jurko: Levede pesma. Na punci gremo Hrvatov, kende se
zbirne grozne lurske sile v Bosni.

Jost: Jes Marija in svete Katarina, a v Bosni?

Jurko: Ha, tebi pun čul v Gjuljani. Lato pa je zamagal
sinoci gospod, naj pridejo kmetje na grad, da jim
bo pokazal, da je treba pušiti plug in lopato
in prijeti za puško in meč.

Jost: O jaj, o jaj, o jaj! Kaj ti očena ne poris.

Jurko: Nihče je tebe ne boji, saj tebi ne bo beba isti nikamor,
lej pa naj prineemo s teboj, neroda stare.

Jost: Mi misliš, da meni ne bo beba - - .

Jurko: Pobleži se! Ti ostaneš s svojim Gregorjem bpo
dome, da boš varoval ženske.

Jost: O fistro pa je, fistro. - Mi se mi gaskinj' bi
svici sanjalo, da pun bol bratj' in velike vojake pun
imel pred seboj, her naculoh, pa so bili tristi
vojaki same gori, jaz pa sem jih parol. En, ko se
lahko ogledam, nisem imel nič na rabi karnizole
in hleč, ampak hlečal jemu v ženskem koslu.

V sem se pridaje gospod V. H., mene pa pram, tebe
pram, da jemu, mistim, se, danes ves potec.

Jurko: Potec pa, xdelo, pa me pod pram.

Fost: O, meu saje niboli ne vaspjo; vidis, sedaj ga imam v rojike. Ibrzoc je parno zato bodil zjubaj, bi sem sel z grada nek huj clovek obrog objelja. Bil je, kot nek vitez, pa menda bolj pravo napravljen. Kemi se zdi, da je se kdaj samle, doli ob koncu rasi.

Turko: Kje?

Fost: Tam le pogledj! (Obi gube gledat k zidovju) Lenda je, vidis ga; kuni ima perezanega pri hiji.

Turko: Vidim, vidim! Sami, da bi pogledal sem, tako mi ga ni mogoce spoznati.

Fost: Kemi se zdi znau, kot, da ga bi bil je nekje videl.

Turko: Ga je vidim. Vohac je iz Zavrha. Kaj pa tu mag hoci ljubaj. Parlet sem ga ze sunit phoji greejke meta, bi je vohal tu po domislu. (Vohaja)

Fost: Kam pa teci?

Turko: V hles gume pogledat, ce se kuni opravljeni. (Vohata)

Fost: Ta je pa hia! Prar nio se ne boji rojike.

5. prizor

Fost, Pit, Gregor.

Pit: (pode z Gregorjem iz grada.) Klici si opravil fost?

Just: Sem, sem gospod, (obdiele + grad.)
6. ju.

Vit, Gregor.

Gregor: En tebr nepričakovano, tako hitro je to prišlo. (Grete ka
mali muzici in peletu.)

Vit: Nepričakovano pravno mi bilo, saj smo vedeli, da Turki
lahko dolgo ne bodo mirovali. ^{sklicat naslednjega} ~~pa~~ ^{karol}
splašni dejelni gbar = Prusku. Njegovi komisariji so
prejetovali pro Krajino, da je oabno prepisano v stanju
obnejnih prodajar in rojastva. Sklenilo se je potresti
nove darke za vzdrževanje Krajine.

Gregor: To bo zopet odveč za naše ljudstvo.

Vit: Ni pomoci! čemu se zdi, da je naš narod ostvarjen
za sptjenje. Ne le, da so vojibe z Benicani in reči
boji s Turki namu bolj ko prizadeli, se domare
vojibe je bilo teba, se kmelje so morali
razhajati.

Gregor: Da so vti graščaki tako pavnali s podložniki
kmeti, leba li s ~~vojibami~~ ^{vojibi} sojinimi, se jih
ne bili spuntali. Taboj pa se boji niso?
Grejibe gospode pač recivamo ni pomislile, da
je kmet tudi človek. S potajeto se je, da je

~~Le~~ plovek; in da so imeli kmetje dosti araja,
ne vem, kako bi se bilo graščakom godilo.
Leta je Končanov pes. — Ali si kaj zgodil, kaj
se je z chetjo Gubcem zgodilo.

Vst. Rečja so slovili in ga na charkovem tigu v Zagrebu
posadili na železnem razbeljenem prestolu ⁱⁿ mu dali
razbeljeno kruno na glavo. Končan je v groz-
nih bolečinah.

Gugur. To je plašno! Da bi ajdi ali Turki kaj takega
počeli, bi se že ne bilo bilo čuditi; da
pa kristjani s kristjanom kakor pričujajo, to
je zločestno.

Vst. Zlobno, a vendar res.

Gugur. Ali je bil Turški na zboru v Buecku?

Vst. Sreča je bil in mi je quod se podastuati. Konec mi
konec je, da mnogi gredo bolikom mnogim oclikom stavilo
mištrov v Ljubljani, kaj vem pivoči kaj se po quodnem že
ukajal, naj pridejo danes oni podložni kmetje na grad, da
jim povem, kaj je treba. Le, ko je se zboroval zbor v Buecku
so princali heji, ali novico v Ljubljano, da se peto
bosenskih voveljnikov pripravljajo za napad na hr-
vatske gradove. Zbor je nato izlevil naj se Herbert

prejz greda v krajino in uradi se pokrebuo.

Gregor: Slavni Herbert! Se naši pozni potanci bodo obkroželi njegovo ju-
naštro, če pa bi imel tudi dosti opazka.

Vit: Tebe delo mi ni bilo nikdar neviče in tudi nikomur biti ne
more, hi mu je mar za blagor in vesel naše domovine. Noji
dobi kmetje bodo zopet riskali, čuvši te ble na boj.

F. p.
Dujinja, Jurko.

Jurko: (gredo od doma in hvčiti v grad)

Vit: Jurko.

Jurko: (zaglo pristopi) Velite gospod?

Vit: Pripravi vina in hankes za kmete in pogelj, če je v arjarini
ru v pedu in pripravljen.

Jurko: (v pilkoni in odide v grad.)

F. p.
Dujnja, iz Jurka. goten Larra in Anica.

Vit: Fresch, sluzabniks, pridem in portem. - Karan postici mojim
kmetom. Po bo zopet vesel dan na Visohem.

Larra: (hi je je sprieta prej v grad in čute gachije beude.) Kolaj bo
vesel dan na Visohem?

Vit: Danes, duage Larra.

Larra: Romo prav! Anica je rekla, da hvč danes sama stiči
očetu, samega perelje, da je zopet doma.

Vit: A ne bude dolgo.

Anica: Gje pinesela velika, dragom puc in dva bozice ter postavila, ne ve miže, med tem, ko neteka. Sama, pun rava hotela prebici. -
Fabr!

Vit: Zleta moja Anica, bebo, stisni se naju.

Anica: Teden dni te ni bilo, udej naj ti stisjam, ko si doma. (Leže oblene.)

Vit: Sem doma, a par dneb ne ve.

Anica: Kam gis je gjeet?

Vit: Tuke grem pozdravit ne Hrovacko.

Anica: O moj bog, niker, oca, niker.

Vit: Lupo, dete, glej, domovina blice, domovina, meti nasa!
Mi bi mogla ti pustiti zapuščeno mater, ali bi jo ne hranila, ko bi jo videla napadeno, ogrojeno?

Lara: Uveda ne bo tebe vile in potem se ravis jo ke nam.
Naj u napravi svetel konec a sonajnikom, da ga sije polnoce miru in puce ned namu.

Vit: Lara, ti si junaska žena! (Dolge caso) Na zlozaje!

Grega: Na zlozaje Vit, junaski prijatelj moj. (Pisita in pijeta)

Vit: Zmage muve bi ti nasi. Za to je puka ime Herbert Turjaski.

Grega: Ce dojdrem zmage, potem pad picem s Simonom: Goyrod,

prusti svojega slujelnihes iti + miru, hefti muje oca po rielele
rshajajocor zarjo boljsih dni za quodrago domovino.

9. p.

Puzinji, junke poten post Vit.

Junke: (puzeli y grade) Tve je pripadljeno gospod Vit. bedberi za se najboljso
opravo + organizacijo, ki si jo, danes moj telesni sluga in me bosi
hot tako sprijimil na bojsice.

Junke: Hvale za velikoranje, gospoder. (Le pbleni in od ^{hje} ~~ide~~ njezi grad
na stopnicah za nicojst.)

Just: Ah, kako sem zepen!

Junke: Tanes bosi se lahko njezil zepo.

Just: Mi mislis?

Junke: Le voli + hlet, danes je pruste orem.

Just: Kemu,? To ga mi prar. Lahaj'---

Junke: (Odrade med ten + grade.)

Just: Sej ga zlambe, kam ga je zgivil? (Prude go stopnicah, F,
in zepude vite in druge.) To po tudi ze pri pijhaci. -

Lochi: Vham in meti Janiz Evangelist --- (je + hlet.)

10. Puzinji, lig Juste in Junke.

Vit: (je opoznal Lamo.) Kenka, hies, heja heje na bojo dnsov. Na
polno easo (je naboai) in hici y gospodam shicem, pij
s lednim upanjem na zmago. (Netoi tudi Greguzje.)

Gregori: Zmagaja in mine budenost! (Taci z Lavo, obe pijeta.)
[Iz stolpe se čuje poz.]

Vrt: Se prihajajo. Ne miaram, da me vidijo prej. (Prizane.)
Pojdimo v grad. (Vsi potanejo.) Jurku ubajem, da popravi
su. Pojdimo!

Vsi: (gredo v grad)
[Iz stolpe se zopet čuje poz.]
H. pr.

Jošt, potem Jurko.

Jošt: (pride iz kleti, si brisa bado.) Se v miru najiti v mi mo-
gote. (Gleda v zrak.) Tanes bo pa res en hassen dan na
Visokem. Glej, gospoda je tudi že iles v grad. (Pride
ke mizi) Hm, rinas! Leci: kiban mi preti Janey Frau.
yelist! (Nabici rine v Gregorjev kozice in ga spije. Se
oddahne, nabici zopet in zopet pije, pri tem ga zavai
Jurko.)

Jurko: He prijatelj, nehoj, nehoj!

Jošt: (Digni se kozice v roki, se odhne.) Nehoj, nehoj! Saj se
dobro gacel misem. Jaz sem je dalje casa na Visokem,
hob meš gospodav, itanj se rino spije pa le av, ~~to~~
jaz. Linc pa je danes vse pustro. -

Jurko: (mu nabici se potanele) Na si tega, da bo raj mir.

Potem pa glej, da boš imel pripravljeneVICE, da kamotam pa
slejamur, ko pridejo.

Jost: (Je med tem že spil.) Ah, m, bomo, bomo! (Se pogleda
krogom Jurku.)

Jurku: (Je s gorvilo s zveč.)

Jost: Ljub Vlah in nek Janez Krangelj. Danes bo pa lep dan na
Visokem. (Zgleda s hleb.)

12. ja.

Dolar, Gradisnica, Podgumica in drugi buncetje

Dolar: (med tem, ko quibljajo.) Kaj misliš, prsed, kakove novice nam bo
prisel, nisi gradicals?

Gradisnica: Jost je le solilo povedal, da je pisel gozpod sinoci
iz Ljubljane.

Dolar: Jaz mevim, da je nio, dobrega ne pripravlja.

Podgumica: Goboro so zopet Turki na Hrvaskem. Kaj pravis?

Dolar: Jaz tudi tebe bedimur; saj veš, kaj je onega dne pravil
spobnita, lai je pripravoval globoko iz Hrvaske k nam,
hebo vedno delje silijo Turki naprej. Goboro so zopet
hube prijete za mid.

Podgumica: Kaj u zgodi, hez koli, to vem s prskem izmed
nas, da je vse pripravljeno, pristi je nesige gozpoda
na Visokem.

Gradisnik: To nam iz vasa gornis qujatelj, za nasiga grasiche
smo qujarljeni darovati se. Bog ga zivi mnogo let.

Vai: Zivjo, zivjo.

(Pribejajo kmetje, bi se čuli zadnje beude in hlicjo.)

Zivjo, zivjo!

13. p.

Prefinji Jost, potem Jurko

Jost: (opije se v hleti): Zivjo, zivjo! (Potem primem dre
velike nica in jih da kmetom.) Tu vas rabim v imenu
gospoda Vitas. Na zdorje!

Vai: (pizejo; nci bozijo pri nels.)

Jurko: (pide v masni opari.) Pozdravljeni kmetje!

Kmetje: Pozdravljen Jurko!

Jost: (za ogleduje) hls, heho si, danes lep!

~~Bog se čuje s stolpe!~~

17. p.

Prefinji, Vit, Gugar, Larra, Anice

Vit: (pide iz gradis, drugi za njim, v oblicem je v masno oparo s celodn
na glavi.)

Kmetje: Zivjo naš gospodar, zivela grupa Larra, zivela Gugar,
zivela naš družina!

Vit: Krjje, pozdravljam vas! K temu pozdravu pa moram

£ Vii: Laramu, givir Herbari, givir Tujashi!

najprej dostaviti moj zahvala, da ste mi moj hlec v takem stvilu
 prihiteli na Visoko. Lep, dober mi je to iznova vaše udanosti,
 ali boljše pečenur vaše početne hvalezni do svojega graščaka.
 Hojje! Svojaj smo prejeli je dobili in slabi no svoje
 smo u branli naših žalibože domačih in tujih so-
 najnikov, in nič je bila vedno na naši strani, her smo
 branli pravico, her smo branli naš dom. In zopet
 je udaj prišel priložnost pokazati, da smo videl
 priparjeni stopiti v bran svojega domovja. Kdor
 izmed nas ne pozna in ve časti Herberta Turjškega,
 hi nes rodi je Golibr let od zrnage do zrnage? \neq
 Danes hlice zopet, in zabaj? Tomovina je v nevarnosti!
 Turška kopeta zopet zeli teptati naše kraje. V Bosni
 je glavna velikaška turške sile, hi namerava uderiti
 na Hrvate, hi pravijo pomoči pri nas. Ali mi naša polje
 nost, da hitimo pratom na pomoč in tebo varujmo
^{svetih} svoj domovino? Herbert hlice, Vit z Visokega hode
 sledil njegovemu hlevi in si svoje, brodati slediti
 meni, ne kot našemu graščaku, marci, kot našemu
 prijatelju.

Vit: Ziro! Ludo magu! Tri z Vanu, bog z namu!

Vit: alyja arjanica nos to preshela s polubnim

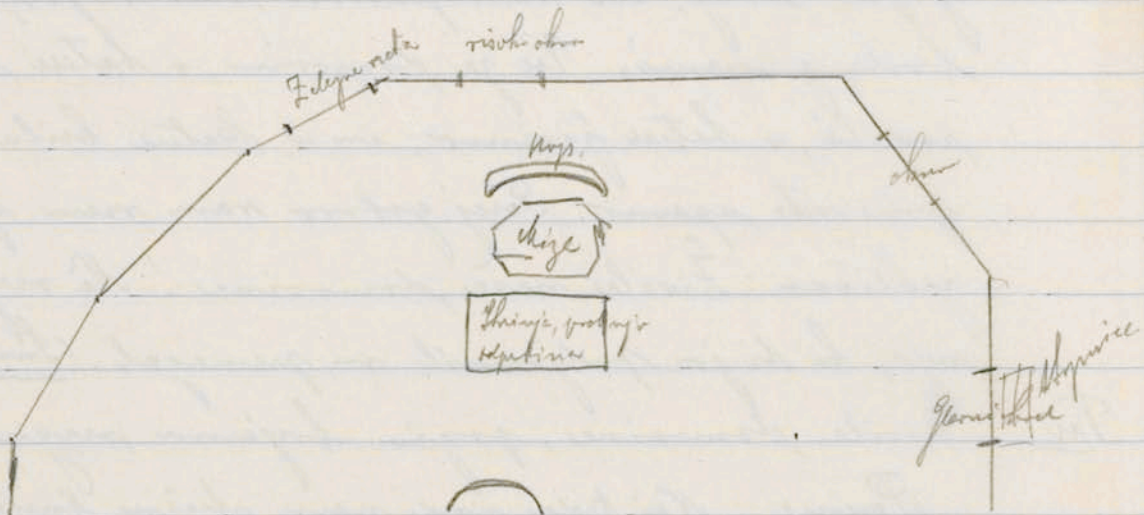
vrožjem, katero bodele nosili kot junaki in domo,
 vna ram bo vedela hvale. V nek duhu se glasite
 zopet buhaj, da nastopimo slavnost, in bog
 bude z nami. Tudi za domovino, r kateri smo se
 rodili, r kateri živimo, in r kateri bomo tudi
 prihrati upamo. Torej govor ram vsem iz vsa
 zahlicem: Firiles nasa domovinas! Ni vrage nad
 njo, hi ti jo podjarmil in premagal. (Inamc i. l. d.)

Tri: Firiles domovinas, pogim bujema vragu. (Inamc i. l. d.)

Peem: Naj tidoj nad nami stisna burja naj se zvee
 i. l. d.

(Faster.)

IV Sejanje.

IV. Tejanje.

Grajski selo v gradu Ljublj. V obloganju zidan prostor
iz surovega kamna z zamreženimi ohrani. Vhod
na desni spredaj. V losem kotu ogradju male železne
matice; vhod v podzemsko jazo. Vredni odra v
blebs mata (Falltür) v skrinici podzemski hodnik.
Na njih stoji baras skrinje, za njo težke deplakna
mize, ob njej klopi. V ogradju na zidu visi velika žilna čista.

1. pr.

Vork, Lubez.

(Za krip jo odur prazen, potem poudete skriji glavni vhod voh
in vohci, gube se železnim matam in podušata.)

Vork: Nič mi čuti.

Vohci: Gleda se rpi na prazen razhodnem ležišču.

Vork: Lober hro pra dogovorile, Gubi Vohci; lep hro zares! Zdelaj,
ko imam Lavininega stiva v svoji obleki, zdaj mi ne
more nihče več prebrizati svojih namer.

Vohci: (za se) Bog se, bog se!

Vork: Tu gre za moji volji. Saj mi se metanineje povedal
nisi hebr si dobil Gregorja v pest.

Vohci: J, hebr? Veleli ste mi naj grem na Visoko in prigram naj.

kolaj gre Gregor z damo. Tam sem dobil eslatniške žesta, ki me
je za par, dobrih besed se napojil, ko sem sem odšel,
da sem bil ^{vojni} ~~vojni~~ in prvi Budackih ubitih vedno
prijeteljstvo z njegovim gospodstvom. Prvač ~~sem ga~~
me je ali kaj sem o Vilku Tivškem. Jaz pa sem ga za
govoril, da je celno le v Ljubljani mogoče govoriti in,
da gre tudi moja pot - te stvari v Ljubljano. Tedy ne
to je spovedal Lami, da je govoril z Loransem njegova
moja in shlep je bil najem, da je u pelje Gregor v
Ljubljano priredil, leko in kaj.

Vorka: Zosta glavica, Lubej!

Vohac: Kaj je bilo naprej, reste!

Vorka: Da si pričakal v gozdu, prelet roznika v boljšo rečevit,
Gregorja pa jaz peljal sem. - (Je proti jezynim rečevit)
Lubej je tu nobi me ravno.

Vohac: (je se) Daj se!

Vorka: Zadnji pomajnika se je ojel v mojo past. Na Hraškem se je
izlehtlo bolje, nego sem mislil. Dobro plačilo so dobili
oholi plemenitasti; pa žalaj so me prejsrali. Kajen ne
ijostane, in tudi zavčerani Vorka se zna misčevati. Po
nosnega Herberta Fuyšhega mi reč, njegov glav je
odšel Fust-beg v Stambul. Vito mi; ako ga ne hiže

hrvaške zamulje, moral je s Turki; koliko, hehe, da bi bil mater.

Vohač: Huda juna je predla. Vitor junak je tudi postal tam na bojišču. Hehe, ^{zoblast} ~~nikoli~~ me spi ~~to~~ sival iz grajibi prag na Kosovo; udej me ne bo reč.

Voka: Ni bo te, ne. (Opelene iz zepa pisano) Glej um! (Grete h ohrum in glodeta pisano.) Ali vidis? Poznaš podpis?!

Vohač: (he) Gregor Božarič, Herbert Auersperg, graf Turjaski!

Voka: Ali vidis?

Vohač: Vidim, vidim! Pa čemu tam hodela ta dva podpis?

Voka: Če dostavira se misla najina podpis, bo pisano pisala endur ptoar, ki nikoli ne bo Lavinemu očesu prijete. (Vzame iz male butice, ki je nosi na pasu stekleničo črnke ni pero.)

Vohač: Ali mislite pisano »zepu gospod to ritez?

Voka: Dohor je, se vna slovele tako pignavo redno pi ubi. (Pomnoči pero in pumoli Vohaču) Tu podpisni se ti!

Vohač: (Vzame pero.) Pa kaj to poryte, hdej sta se ne tem pisano podpisata Turjaski in Gregor? (Podpis)

Voka: Nikolai Vohač - nikdar!

Vohač: Ponaučili ste podpis?

Voka: Saj bi tudi kojega lahko! ~~Glj~~ Glej! (Opis Vohaču podpis.)

✱ Pi var petanës tu in hës qytet në rajonin Zamb.

Vohác: A, a! Kaj tebega pa se misem videl, hec bišim v tej boji.
Taj je ednaka myjenu.

Vock: To ti je dolej, da prazepnar ^(Lestunimica) bojiže prepisa niti rabil
misem.

Vohác: Leznete tako prazepjiti prepise, ni dober biti vaš sovražnik.

Vock: Ni, dober biti moj sovražnik, ne. O tem u bi prepisil
prijema, ko bi videl načinele tega pisma. (Zau) Sami listor
prepisi mi je manjhas. Dobiti moram hje original. ---
(Dumistupci) Te sem! (Glesno) Vohác, dej vedlati ^{mojeje} ~~mojeje~~
knjiga; pojezdram me Pisobor, da ajnesem Lauri svoje
srijalje na izgubi za moja in mojega prijatelja, heč!

Vohác: Kaj pa z Gregorjem?

Vock: Res, pozabil um nanj.

Vohác: Kar je mene biče, jaz bi stuca pmetil živeti, doblen sam
ne ugasne. Tho sam je bil plivi jezga na poti, dober;
zdej sam ni nič. Siloma ga bacniti v tekoimencani
oni preb, se mi zeto nepobechor zodi. (Zafkue) Bito
bi tudi zelo junaško delo! Kaj ne gospod ristej? Bilo
bi junaško delo, tej stari pokreki ugasniti lesčerbo
življenja, hec je tako ugasuje sama.

Vock: Sedaj meniš, naj stamuje v tu v temni ~~svetli~~ ^{svetli} kuhinji, doblen
se sam ne porlovi iz tega sveta?

Vohác: Dá, a je hvězdě slávy, velikodůševného, slášte mne dobesle
jedil, hebar je dejeje obhajenim na smrt. Tožito ne
bo mozel, čis, da je mne slabo godi; in pivečsč na
oni pret, vas se bude za to, dohotu pivečsčal, in teho
se hebar zgoeti, da pivečete hečej v mebera He, ha!

Vork: Dobro, naj bo! Toči in ubaji pivečsč. Tomazju dva ríca
riva in kozuce. Pivečere naj hudi gostem hos mesa in
kruha. Reci mne - reci - , da praznuje, danes naša
rodbiner osrobajenje slavnega prednikar, ki je bil
zaprt v tem stolpu in želim vedeti tega, da se
spogruje miže tu.

Vohác: Toč, srim se hebo tu jaz. Zabaj hi Tomazj.

Vork: Šanj sunuljov je; in Tomazju, hi ješte rícašič kuhaj
in ne pozve mojih nerad, a ne bo zdelo čudno, da
jém in pijem ~~tu~~ v stolpu.

Vohác: Dobro, dobro! (Fajimubur) Drg se, di se mne ne bo zdelo
čudno! (čudole.)

2. p.

Vork (sam)

Pa glave, Luky? Dobro mi služi! Hebar našič se mi
je pridružil ta gosti Vohác. Izdati me ne more, he
se sam pivečjuje mojega pivečje. Rad ga imam, in

reuder je ga skoro bojim, in ker je ga bojim, maral si ga
biti z dobrim, ali ljudim spraviti iz sveta. Da
zamorem po slovisitru svojega naerte, po dosejti
svojega namena brez ruka plati ziveti, murefuceli Lubej
Vohac nehati skelate je med zivimi. Njgor konec
po sile zacetek novega zivljenja za me.

3. pr.

Vohak, Vohac, Tomaz.

Vohac in Tomaz: (pivneta jedi in pijaco ter del manjzani part,
pogoveta in potavita one ne mizo.)

Vohak: Ljudno je ti zdi Tomaz, kaj, da pristim pogoviti v
stolpu?

Vohac: Sem mu je jaz povedal, zabaj.

Vohak: Praymyemur. Praymyemur praznitske svobode in re,
selja. V rubeim gradu so druge navade Tomaz. Lice pe
si je 17 let v moji sluzbi ne Lohem in so ti znane
moje prebnosti.

Tomaz: Lohim, hokne ubazujete.

Vohak: (Le prebieri) Pa cemu si pivnecal bi care.

Tomaz: Po navositu gospodarja Vohaca, gopod ostez.

Vohac: Leredes, saj bo tudi nas restni schalnik z Lohem,
ee je prisel zopet, enbreb v Lohem spil pasu

rimas. (Nabroji orem.) Na zdravje gospod ritez! Ziveli
ob slavnosti porode!

Vork: Na tvoje zdravje, Vohac. — No Tomaj, zahaj ne pijes.

Tomaj: Dovolite gospod ritez, puzgodaj je se.

Vork: Kaker ti, drago!

Tomaj: Zelite se pij?

Vork: Ne! Sbr to haj kuba, gudele Vohac porodat.

Tomaj: (u pibleni in ovide)

4. pu.

Vork, Vohac.

Vork: (drizne casso) Na zdravje Lubez! (Pije.)

Vohac: Ziveli porode! Zivel slavni zaprti did! (Pije.)

Vork: Ti Vohac, protusaj me!

Vohac: Saj to delam ze skoro vse zivljenje.

Vork: Sedaj pij si kuhat, potem pa stopi na hodnik, da
ne quide kekha nepublicana, cluse sans. Lahko
boš plisal, hako se pomenujem z Gregorjem.

Vohac: (pije) Na dober vecer zivi imenitni zadnji vecerji.
(Gre aboji ohol in zapre ze uboj meta.)

5. pu.

Vork, Gregor.

Vork: (odpu meta zeljme vetrica.) Lahko juber gospod Gregor.

Gregor: (se x kinnici) Kdo hleu? Hje um? Ljudje bozji pomagajte, pomagajte.

Vork: Ne je bozje gospod Gregor. Pridite, zajuterk vas caka.

Gregor: Kam naj grem? Saj ne vidim!

Vork: Le umu prsti meni, saj cujete glas.

Gregor: Moj bog, kam sem zasil, hje sem?

Vork: (Lah) Bos kmalu videl, hje si.

Gregor: (Ovide do mato.) Vi, ritez, ritez - - -

Vork: Ta gaz um, sinoci se svojemu quibrom me menda niste spoznali.

Gregor: Kaj pomeni ta to?

Vork: Taboj zveste, gospod Gregor. Izolite rasti.

Gregor: (Le plesur vjuna obrog, a vender pede.)

Vork: (Hleci, a cas, hi je Portari cas, hi je ni nedroil Polac za Tomaja, med Gregorje) Na vase zbravje gospod Gregor! (Doigne cas in vpraje. Gregor se cine ne dolabne.) Ali vam ne disi?

Gregor: Hrale! Pred vum mi poyete, kaj pomeni to, da ste me sinoci s sile ^{dali} quibirati um in ubili, ali vaj težko panili mojega roznika?

Vork: (Doigne zopet cas) Na vase zbravje, stic Gregor!

(Gregar) Vejamem, da vas misla redeti, zalogate bi, ker sem
 dober človek, ne maram, da bi vas, delje mučila, padoved-
 nost. Glejte, to je sad, ker ste Lasev bili tako osorno
 odkrli. Sedemnajsto leto je teče, a jaz tega nisem po-
 zabil, mogoče je spominjete tudi vi, da sem se bahro
 pljubil mislirati, Lolej u masanjuem. V nebatuisk dueli
 quide tudi vaše mislirije Lasev na prsto. Arrebiti
 vas zanime izredeti, heka je moja sveta. To se ne
 verte, da Vite ni več, da ga nihdar več ne bo
 nezaj na Visoko. Za to sem phabel jaz. Lasev to r
 hehkuu porum in ob enem tudi norjav, da Visoko
 ni njena last, ampak moja, vled, dolgnega pisma;
 pisea pa vas in Herbartu podpisis za pisnic Visokega
 stolca ---

Gregar: čroj podpis! Jaz nisem nihdar kaj buega podu
 pisal.

Trak: de tudi ne Vi! Podpisal sem jaz, a podpis je roudale
 Vaš, spectur pmarjeem, razumete me!

Gregar: To je hiriica, pri toga riley, to je hiriica.

Trak: To je mislirije stic Gregar. (Beudoplic prubuo
 neglase.) — Herbart je sticil punkt pri Budac.
 kile, pred Visoko ruitirje sem zeraoran, le

vas je sè bilo treba odstraniti; potem je pisano vel-
 jasno. Kisečeti u hroem nad vsem svetom, gakej
 svet me emalor ajeral, zamiseral. Vedite, da sem
 se je phasno masceral nad sholimi plemeni,
 kisi; ~~pri Budačskih~~, vedite, da sem jaz ~~haj~~ na-
 ščeval Turke, naj vdaajo ne Heraske, naj pošljejo
 hiva cele heraske prosit v Gubljano pmoči
 kranjskega konyerista. ~~in~~ Jez sem ~~in~~ ^{Turkam} hajal
 pot, ~~in~~ ⁱⁿ ~~sem~~ prozivil, da je bila pohucana
 slovenska in heraske vojaka pri Budačskih.

Gregor: Fzolajelec! (Vitane)

Mark: (pije) Bog vas živi, blie Gregor! Fmennyte me,
 lehna hroete. Vyumite se ne znanje, da iz tega portata
 ne videte nič in, da je najbolje, ako hi bo zatisnete
 nič iz pulaj, hu mi ne bo mogoci nič hane dmanati.
 Laxe mare portati moje žene, ali pe jo poženeu
 iz Visokega, lekor sem quaguel soahingjo havijo iz
 Doore. To nam je selbo porem, da sem jaz pri-
 shregel Stanislavovo apurko tu jo uniočl, da sem
 jaz dal odstraniti stitana - - -

Gregor: Popan, ropar - - - (ne ovesesti in gade pro del.)

Mark: Ha, ha, ha! (stari čar ni pije.)

6. pr.
 Pripovijest, Vohac.

Vohac: (za k'o r'ohom) Vajsi Lulez, pohubujim te.

Vohac: Kaj je?

Vohac: Glej, tako ga je ganila moja povest, da se je presvestil. Ina-
 ova ga nagej o njegovo razbujenje. Pismi Vohac! (Pisme
 Jugovje mi nozaki.)

Vohac: (ga pisme pod pazduhama)

Vohac: Ho-hop! (Ga vzdignete in nente o j'eo; ho se nente.)
 Poulari sledo in te mo poleg njega, da bo lagje
 ishel prava. (Se optice, poma se mu, deg je pijan, potem nede.)

Vohac: Pripovijami te gospod vitez! (Nase sledo z mecum in
 hunkom tu mo o j'eo.)

Vohac: (Nabici in o d'usku piije polno c'aso, Vohacem, hi se je nisl.)
 Sedli kavina! Trista in pira! Nabici!

Vohac: (Nabici) Pijra, gospod vitez; saj je danes praznik potode!
 (Trista in pijeta.)

Vohac: Gotovo Lulez, da je praznik. Praznik gospodstva in ma-
 j'esaraje. Tako pa ti p'icem Vohac; Lahor od p'ice govais,
 da si quisel o mojo drugto, sed p'ice, pravim. Ti se ne
 ves, kaj je vitez? Vohac gr'isicki Laviski, Laviski in skno
 je tudi Visoski. - Ti se vraga ne ves; pa hij ti tudi

mar! Pij; hrušičil temu vnetu se stak nisi nič, pa naj
piji in spavljaj s vneto hrušiče, hi pepi o vinn. (Pije)

Vohac: (ze se) Penci ga ne pnuem, hi mi gnalo škodorati.

Vork: Ti Vohac, meni je zeli, da je me vint malo pijema,
ti si tudi ves pelec. Ali sem jaz tudi pelec?

Vohac: skenda je gospod vitez, Ampak, danes je imeniten
dan! Tiskitam vam ne novi pridobitri. (khu de
roko.)

Vork: O, hrušiče! Prar imas; pridobiter pac, pridobiter.
Danes je, dan plečile in vrelja, julii pa podirica me
Vishko. — Ti Lufaj, ti miti ne ves, o kakem imenitnem
spustem je nakajš sedaj. (Vzame iz žepa majhen klijšček na
vonjatem behu.) Ah me o ta dolgo zapret, ah veta in
okna zapred, vendar pridem iz njega in ti o nekaj tu.
malko plujim guraš me, dovišev. (Pije)

Vohac: (guzum) Kehr je to mogče?

Vork: Ali vidiš te klijšček - to je imeniten klijšček.

Pokusi z njim Lufaj o dolgu hje odpreti! (khu vže hje)

Vohac: (ze potue) Kje naj odpre. Razum^{na} stek dreh vatah
spleh mi nobene klijščarnice nikjer. (Gleda po stek.)

Vork: Le poglej in mejdi, če si res sebo prebrisan bot
misliš, da si.

Vahai: Ne morem misliti, kje bi odšel ta hlyn.

Voak: Ti je pedale! Pij in vrel pr! Pij! (Pije)

Vahai: Na vse zelence, gospod vitez! (Pije)

Voak: Ali vidis tam le stari pijasti scit?

Vahai: Vidim, toda, kaj ima hlyn spavati s scitom?

Voak: Le poglij!

Vahai: (ogleduje scit, ga quzgaue in pogleda spodnje stram.) Hala, ze vidim. (Tene scit na tla)

Voak: & Ze vidis - ne vidis, da je nebej! Hehehe!

Vahai: (je nelaknick hlyn s male matice in odpl, zave) Praga gleta me hnye! (Zave zopet; Voak ne opazi, da je odpl in zepel.) Tkoji to malo zopidano omariov roudar ne morete iti!

Voak: (Pije) Tkoji omariov ne, ati hlyn, bi leji mshki bi mi na prsil deljnyr pob. Na prvi strani z'elovje so male matice, ki jih te hlyn odpise.

Vahai: Pa kako pridete do bistke mat?

Voak: Pod zemljo Lohij, pod zemljo! Hehehe!

Vahai: Pod zemljo? Pa hje?

Voak: (Pije, potem vstane.) Kto se to hnti, odmahani to shinyo, su najdes mata s qudzenuski hodnik, bi rodi do mat, ne nesposobni strani - . Lucev je isci sam,

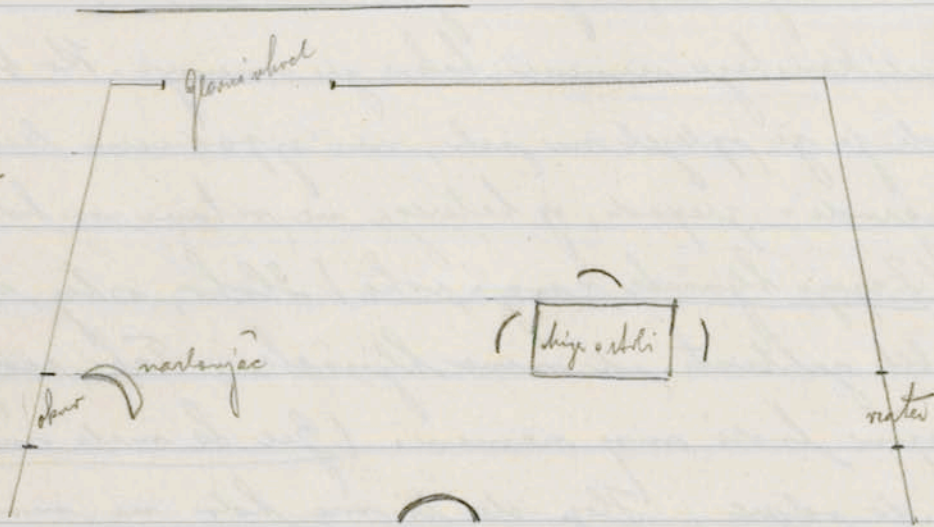
jaz sem tuden in grem spat. (Le guga proti matemu)
 Leho mi Polac, leho mi!

Polac: (mi pomaga vsoji sveta) Le govori se, stojni cal
Book: (ocide, Dcuje se, leho murmur proti go stonicali.)

7. ga.

Polac (sam.)

Flakelake! Le najima vseh vitez Book, dober, ~~in~~ me dvoje
 svojega pelikanovega mamena, leho ga imenuje. Ko bode
 mendl, da je že splezel na rob, mi izpodusim lesto,
 da je zgradi v prepod, iz beterega me potane mi holar
 ree. (Zazoji hlinice v svoji roki) Globo, vitez, ali
 si poglbi zahtevati od mene hlinice. Taki, sedaj
 je dvojen ljudi moj namen. (Gre k mali omarici
v zidu, jo odpre) Hloj, da bi me hlo me ustrel!
 Da mi ne prihodovati pijana vitesha visokost me,
 zij. (Tablene glavni obrod, jin go najaj k omarici.)
 Rejeme preice atata! (Nastari se reice na mizo.)
 Bog u, sigar je bilo me to nehdej? Sedaj se
 hlini od mat ne nasprotni strani! (Vzame iz
omare hlini ^{in zopre matine} in ga vtekne k roki.) Vitezova
 prjavnost mi se nihdar mi boliko kmistilo, hlo danes.
 (Zarje preice v namizni gud in neprav sulb, jin jo deue

čez ramo, nalici a proji časó sine, jo rjzigu, čiči
u mu zmedijo. Na dobro zelovje, ričej čokls.
 (~~čez tam ho epije~~ ko mu časó k potim pade razlo

Lassos.)

Spremembas.

Soba na Visokem

1. pr.

šarija (sama), potem Lassos.

šarija: čudi qui skun na kvi in gleda v daljavo; obličina je r kum, šlapno
obličje, šlapno u je pozne na obzoru, folgo ne rjzigu ničičas, potem:
šug u taji in abitan pidi po beli cesti, za njim pa Stanislav qui
jela z hje plavice. Pis je na domu in argle v kapeli goji, (rotane) in
jaz u postele moine - toar je moj grad in jaz - - jaz (hikne)
u mu puznana, - he čokls, čokls, ti si rzel grad, a abitan pidi
in qui Stanislav, zame ti ga čokls - - grad je abitanor - jaz in
sina, (u klajeno smeye) sina in in, sete lepo in hubo, ki
je po mojo kvi - abitan pidi - - (Zu zpet k obnu in
gleda.)

Lassos: (reboji patlo od stene, gleda šarijo, potem pisdepi k nji.)

Marja: (Ho gogji, se obene pusti Lassi) Gledj Laura po beli vesti gode u jahacii; spore je Stanislav, dungi je abilam. Mi me vidis Vite? Vite mi, gledj Laura - - - (gledje gogel aboji abno.)

Laura: (Zu u) Vite mi, vnu, da ga mi; o bog netiški, kako težko me skisao!

Marja: Jaj jim grem najpote do mat, puzeljam jibe gari, in gogel bo ples na, Druv. Grem - grem - . (Videla aboji glavni obid.)

2. p.
Laura, potem ~~Jost~~ Jost, nato Tork

Laura: Zbleznela je, a je picejnsi od mene. Pich, dan nje, da pichela Stanislav in abilam. Jaj po ceham Vite zamany. Puteho, jabol leta, kar po zapustili nje polni in narduseni Visker, jiri sledu ni ni vesti.

Jost Tuj gogel zili gogeliti z milostljivo gogel?

Laura: Tuj gogel? Parite naj!

Jost (u quillani in odide.)

Laura: Tuj gogel? Bog nedi, kako me vesti dnoasa?

Tork: (vnu metni.)

Laura: (puzeljam se bo gogel Torku) Bog netiški, Vitej Tork!

Tork: Kehn, vidite. Naj u nam pohlunim drage gogel, puzeljam Vas po dolgem, dolgem parni, (puzeljam) odbe sve u po sledujihet videla.

Laura: Kaj gogelni tuj vas dnoasnyj parib, vitez?

Vook: Kani, da je čudite, heko, da vidim le rano, hi ste me onzola od nebelaj. Pisel sem le spaviti prijateljico dolzmost, da rano masikej spocim o rano moju.

Laura: (koto) Ali veste o hej o rano? Govorite, prosim? Ali zivi?

Vook: Odpristite mi, ali rano poprej heko pogojem rezmerje med rano moju in menoj. Ne smete misliti, da rano pod do vas o poprej pisih. itakeba ne! Dosi tudi ste mi odrekli poprej roko, ter jo podela Vota, vendar bodite prepričana, da četim le prijateljic do vas, heko nebelaj. Heko nebelaj rano le dober zelim. Moje rano smel podpisati, vedite, da sem to rano tem legje, heko ste ozle Vota, hi je bil zmiraj moji prijatelj.

Laura: Moj moj mi je rano spaviti, da je poznata in se o tem pisani, hi, ga je podel iz Gubljane, (zame iz nednje pisane) amerci vas.

Vook
17.11. (zame pisano, poglede podpis ga se,) Heko nebelaj! Zmagaji moji!

Laura: Prosim vas, ritej, poprej, da veste hej o Vota. Pripadajina sem listeti sueli nehuje.

Vook: Zel mi je, da ne morem povedati najboljših novic. Luce mi pote, a vendar rano rano spociti, da je bila krajsha in kerakha vojsha pri Dunajskih popolnoma prazena. Solje mi silje o poi, se pomislim, da sem se rano iz chasotega na dom in rano prijateljic o rano ranoje svojeje pri.

patelja. Gospa, vi ste izgubila klobučko moja, kaj pa dragica prijateljica!

Laura: ~~kar~~ O Kriste usmili, usmili se na me --- (se osurovesti, umakne, voh je puzelje in polji v medlanje.)

Voh: (se hudoobno nasmeje) Kaj sem rekel, Laura, da pride dan maice, ranje. (Preda pismo.) Popoln Viktor podpis. - Se danes precentiram dolguo pismo. (Pre k matron na desni in zeltice.) Pomagajte, na pomoč! (Quari pismo.)

3. q.

Laura, Voh, Anica, Stojnica.

Anica: (ze nje) Stojnica (iz srke na desni.)

Anica: Kaj je? (Zagleda Laura) Meti, meti! (Kleče Laura in se sklanja. Se njej, stojnica pomoteh.) Kaj se je zgodilo?

Voh: (suhopimno) Troj oca je miter!

Anica: Moj oca, moj oca! (Glesno zoba.)

Voh: (zaje) Se pomiri se, da sujes moja povest do klanca, ti shale Laura!

Laura: (se qudravni, puzela) Anica, ti si?

Anica: O meti, oca je miter, oca te bo oca manica!

Laura: Ne plehaj ubogi obok! Bog bo shabel za najin. Ti si postala meni, jaz tebi. Postala mama je oca zgoraj bridka zelast, postala ma ma pade judi kolajbe. Tudi Krist je kregel, on najin ne bo pustil ley kolajbe. (Anici) Se, idi, Anica, polhiam te je.

zueje.

Amica: bitanum raji qui tibi, mamica!

Laura: Le idi pedej, guprel ritej ima se musibej paricti.

Amica: (iktic, adide).

Pluignica: (odrade gupje)

4. ju.

Book, Laura.

Laura: Pijporedyte, puvim, delje.

Book: Gupje, jaz nem binalu qui kancu, rpleh nered pijporedyngens o zedere; hi mi je puzedela bolika bickhorsti. - Klavru je bol nei boj in nemimljive ~~zast~~ čine bi zagnamovale zgotovine - poudru o našim kavgjstou, hi propočilo Turčima ogumne zgule. Zal, de pre mi pomagala nič! Tčisine junacko je ostelo ne bojicju in ilo o puznosth.

Laura: Ste kraj budi se biliti pri kavgjstou.

Book: Kaj pa; oca plemacko in njezoro opumstvo. Kar mes je bilo boljših znanec sei mus je bojevclj shupaj. Niš Vob - odv pustote, de ga zopet jemljeva o puvim - se je bnil, khar more de junack. To je rehel vrchedo in Herbach Turčiski sam mu je med prvim bojev zeblical: Lico ti jelinu, dragi pijatelj! Bnil je oca, kar more stviti junack je domovino, a bova budi potojeno, kancal je voje drago jirljenje.

Laura: (zavne) Torej ne bomo nič gledela tvoje prijazen lice mo Voh, ne
 mogla zjeti očee & tvoje zrete oči, ne poslušati sladkega govora
 dvojice. Naj se zgodí po tvoji volji - O Voh, moj Voh! (Zlči)

Voh: Naj' prirova & miru & lelski zemlji karolski

Laura: Kodeljente, gorojte mi ^{moj} mojega moža!

Voh: Ko so Turki videli, da se mihebor ne godamo, naposli so nas od vseh strani.
 Pade naš predjmita Turjaski, & podeljo druzgi; Turkor je padlo kished očee. Tudi
 jaz se znisam ne zemljo sin & istem kenuški videm Voh meel šviggje
 čimni naccii, hi mi mižne zjoko mi krajna zablise: Ž bogom! Toda moje
 rana je bila neznatna, zmagol sem se zopet dvigniti gubanci in priobeti
 Voh. Nasil sem ga, komaj je se drehel, upal je oči rane ^{stianit mi asker} in vbi kuhl:
 'Teli izročim svoje drage me kroskem'! Ne to je zabimil oči zeredur.

~ Razumem vaše volje, čestim jih, saj je bil Voh moj, da
 malo tabo. - To sem mi je rane začelile in sem ga fighole
 ducroib malo oddelhnil, zepustil sem dan in hotel le branu
 na Visoko, da sam ppravim felutur novico. Buje je, človeku
 hudo novico izvedeti kamalu, hebor ga dolgo časa pejšiveti &
 negotovosti.

Laura: Hoče vam, da ste se potrudili na Visoko, vitez; hoče vam se
 vaš prijaznost, do mojega moža; sčim naj vam poručim
 vaš fund?

Voh: Kto bi, & tem gorvil, Laura; umirite sebe in svoji hie,

jaz sem ja, nekaj pri hancu in prasinu te, da mi dovolite priti
 čy nekaj časa, da se pomenuje je medelje. ~~Byt~~
~~sel, kar si t. nekaj.~~

Lara: Prasin, rity!

Prasin: (prikani se in odide.)

5. pr.

Lara, potem Anica

Lara: (vstane, stopi med sebe.) Lara, kako pama sem nekaj! Čy hude, da simam
 ohrana. O Prasin, mi bi bogava prde ti nisem mogla pruvčiti ob kralhi
 zeluži pri boje. (Čy je u grunje.) Prasin; njemu ni pruvčo -
 (Čy se obrne in zamisljeno gleda.)

Anica: (pide in rity in čy se Lara) Lara, Anica! Vahniborega fozeta bodo
 pokopali.

Lara: Kolara za potereum! Lara Gregar je ggnil, njegov rognile je umrl na
 panah. Lepotil se je glóem - . Dančinye svet! O Anica, ni holi vč
 ne budera pčleti očeta, ni holi vč!

Anica: Kchaj je sel; zabij mi ostel domas!

Lara: Čy ni mogel pruvči, olete. Danovina je meti, stječ je ob
 svojem odhodu, in braniti mater, je osacege in moje dolg,
 nast. Kolara Anica, da bo del bog mi in njegovi čy.
 (Obi gobleteta.) Vč mi bi ustnigini, nekishi,
 hansi danovina se mojem relet,

ahval bišter, vsi pod človeki,
 ki častil te in si vedno slavo žel.
 Pustil si, da kantu je puzel
 » hriso našo krami angelj Isracl,
 želosti in buje mnobe puzel
 » kraj ljubezni, kaj rodostni in vesel.
 Če depresibil si gaje ~~abito~~, nemilo
 utiši solzo pesam, in kolajni mas,
 da puzaseti nam gjo abito,
 prileja z nebes slediti nam kolajni glas.
 Dej jimeham, hi ne pojnem gjo
 padli tibi so in, darovini » čast,
 slavo vijiti » včasnosti vesolja,
 boje si bujgestor sluti » lasty.

(Avica je ves čas blečel is oblanjimi rokami, nekaj Lave abibne,
ale se blečel, kot » hihi molitvi.)

b. p.

Pušnji, Avica.

Avica: (quide boje gjo in abod, vidi blečel, Lavo in Avico) Niha ne molite,
 sej si mi vedno, ni se jaha čer; pudur to veser pristelj. — Lave,
 ali molis? Gjej, kaj ne molim nič — — — .

Lave: (bihi rotane, je njo Avica)

4 Pissam te!

Šarija: Laura, ali ni prišel Vit? Kaj ne, da je prišel - tukaj je bil - .

Laura: Ni bil Vit, dragi Šarija, ni bil; Tote me bo nikoli več - nikoli več! (Johe)

Laura: Keti! (Johe)

Šarija: Kher ne jahašče, gleyte, zomni in jahašči prihajajo - Vit je doli ne dourišču. --

Laura: Ni Vit, Šarija! Ali ga ne poznat? Toj arak je, Toke iz Lancha.

Šarija: Toke? Toke? Tudi jaz sem poznala nekelej -- nekelej Toke - heko je je bilo? --

Laura: Loreda ni ga poznala, saj ga se tudi poznat! Bred je Stanislavov.

Šarija: Bred je Stanislavov! Prišel je, da pozdravi jahašče, ko pri-
stijo. (Gre k obno in gleda doli; zomenje ubihne.)

Laura: Šoj kog, heko me je postalo pri nos! (Ostide z Avicor na desno)

7 p.

Šarija (same)

(postalo od obno.) Se ni jahašče, in doli je Toke -- (dolgo pre-
miselnje, oči se je izbulijo, ohaj se je neque, ugi med les, da se
johs shustra, kot blida, soque z oami po obirustov, ohaj se goji,
da doli postu konture - spomin se je za hip misil - . Ohaj
zahisiti) Toke, Toke, poznam te, poznam! (Lauri arak
na desno, foder ostane nebijčasa prazen.)

8. p.

Vošk (sam), potem Štejnica.

Vošk: (pride, ~~pride~~ sbrzi glasni obhod.) ~~Štejnica, pridi z mano!~~
~~Štejnica: Pridi, pridi, pridi, pridi, pridi, pridi, pridi.~~
~~Vošk: Pridi, pridi, pridi, pridi, pridi, pridi, pridi.~~
Štejnica: (seum) Privedel Peter podpis; original dam na
voj. (Štejnica prej ožeto pismo najj ne mižo.) Tako Larra, sedaj se
pripravi na zadnji udarec! (Voškovi z na miži sbrzišim groz
sem)

Štejnica: (pride od desne) Hej želi gospod?

Vošk: Deci, da posim milostno goje, si pa leud.

Štejnica: (odrede)

Vošk: (Prave je stvarke lufice doljno pismo in ga diji v roki.)

9. p.

Vošk. Larra.

Larra: (o oblepni, črni oblehi.) Kliceti ste me pustili gospod ritej!

Vošk: Da, ne zamuste milostne goje Larra!

Larra: Opustite oprasanje! Skrgoče vam je znano, da je nenadoma
zgornil sbrzi Gregar.

Vošk: Znano, bolikne sem gač gledel na poti sem na Voško.

Larra: Hej mislite si o tem.

Vošk: Ljudje pravijo, da se v udanjih časih par letih hej
lebeza pripeti. Tlovela ne se, hje sine poneznika.

† udj pe gornite a - -

Škoda je to, da je njegov rojnik umrl; ta bi bil mogoč kaj pr. vedeti.

Lena: Da mi u tega bližnjika ozame brj - - .

Voka: Posim grape, ali mi dovolite par besed.

Lena: Posim, ejvolite! (ihu pokaži z guto stol.)

Voka: (vde) Škoda! Postuajte me, grape, pa ne gleyte me to, da me znane gorviti v frazch. Perito nej proem in odhito: Ledem, najit let to je, ha sem vas smubil, in ha ste rekli shoji nsta svojiga plica, da ne marate za me. - Zdej, ho Vita mi, smem ^{li} upati, das ne gojite miheke murje sã zoper mene? Zoper mene, hi sem ram ohranil sã redno into ljubezan v smu, kot je bila nekdej? Zdej shojite sama, kuba ram krepke pomoçi, kuba ram bolajnika, raka, kranitelja. Ne zahteram, da bi me ljubite, kuba Vita; ãlovka ljubi se enkrat; le, da me ne porajote, da ste mi prijazne, in jaz ram hoem biti - - -

Lena: (puchedano) Mi - Vitej - kuba mislite?

Voka: Smem li upati, da vas bom kedaj imenoval svoj jeur?

Lena: Šoj brj, - vitej - - Kamben ste mi naznanili Vitro smit

Voka: (jiprebrje) Smem li upati?

Lena: (u ojneci) Vitej Voka, malo besedi, naj ram zadovolje: Vitroa sem bila v girgijju, on naj ime moj ljubezan in

„TEDENSKE SLIKE“ LJUBLJANA.

LJUBLJANA, 27. januar 1916.

Vaše blagorodje!

Na cen. Vaše pismo z dne 26. t.m. Vam uljudno naznanim, da bodem doma v ~~px~~ soboto in v nedeljo. Ako se hočete potruditi tedaj k meni, sem Vam radevolje na razpolago.

s spoštovanjem

10 g. Pesch. a

**„TEDENSKE SLIKE“
LJUBLJANA.**

M. M. M.

Gardeta,
Bivica, svet baroke in barok

Souffler
Luci

- I. Sliska na steni - roza
Posoda roza in lonci.
Lava za vino.
- II. svete, rejice za blag. rodo. Reflektor
Testament.
Nizica spredelena.
klobučna (Vohar)
- III. Kuran. (Alti)
- IV. Lava za vino - Vici.
- V. Les, za ujim gnarice, skinja
mojnja denarja. Kline,
z nica, higanci, henci, jielilas, namizari
put
Kline (Vohar)
Tihelile, peru, pagin.
Reflektor.

- VI. Zona na sniji
Lava: Pimbo
Zust: "
Voda: fulgim pismo!

zvestovo ljudi v grobu. Tudi ne baw nikdar. — Porjete, bar
se imate rajnega in potem pustite me & moji žarloti samu.

Vork: Ah bogateš (pohaji nece) zame (pohaji me Laru) herciser ze
ženo, je dobro storil, ali ne? Ja li ne olice čista gu-
ljenu ka njej, ka herciseri?

Lara: Vitez! ba mid jemljite pravico, & mojem gradu me žaliti?

Vork: V mojem gradu? Hehe! (Pohaji pismo) Tegar je ta
podpis, & milobna gospa? Tegar je, ras rnasam?

Lara: (glada) Vitor! kojiga moje podpis.

Vork: In ta?

Lara: kojiga pisma

Vork: Dobar poznate gospa! chrebiti si tega?

Lara: Če je ne motim je Herbertor. — Pa kaj hočete s
tem podpisu?

Vork: Polnigajte! (Beru.) Toljno pismo, s laterim podpisani
Vit z Visokega & prier podpisanih Herberta Amersperge, grofa
Turjeshkega, deželnega glavarja, Gregorje Bojerica duhovnika
in Lubeje Vohaca, ocelnikca, poljnjaja, da dolgnje vitezju
Vorku & Larkham, deset tisoč glabito, in da, ako amen.
juneja dolga ne paravna & desetih letih, preide grad
ne Visokem z oem poustrom & less vitezja Vorka Larkham.
Na veliko noč l. 1564. (Zornu) Ali ste čuli gospa? No,

hva paži teče polnajato leto, meni pa si ni omerja plovca, ne
mnete huj kaditi, da vas žalim o vašem gradu.

Lara: To ni res, to ni mogoče! Prvo je gotovo pomejjeur!

Vok: O tam ni časa razpravljati! Sed je moj me je moje, huj vade
živem.

Lara: Lahko si z goščansko listino prisvojite grad, lahko, a jaz ne
verjamem in nikdar ne bom, da bi bil ^{simel} ~~se~~
teho velike dolge. Gotovo bi mi bil o tem kaj povedal in
kudi plave mi niholi kaj gumenil o tem. To je goščan, to
je goljufija!

Vok: Ne govorite teho! Fuzete pred očmi, da vas lahko to me po-
zinem z Visokoga

Lara: Le, le, se ne bojite tega!

Vok: Nrem teho hudega me, Lara! Le postavite lubaj, Lara,
zapovedujte, gospodujte, ne, ne ostane vaše, samo recite,
da ste voljna riteja Vokhu podeti poho. Dva dni imate
odloge. Mi moji, ali, kot kraljica na cesti!

Lara: Kajsi kraljica, rajsi ne, nego samo pur misel ne kaj tega.
Le misel same li bole gub, o neko spijro zločin. Vitej,
kot obija mi je podla zveij! skislom, in me mi pari,
da ste mogoče se nesuče, hi je prisla nad tone in
nad Visoko hiri si! -

tu je prijatelj kmela je vami neki gospod

Vok: (repijitar gadet) Goyas! (Legati ze robej meca.)

Lama: & Ilehe! Le quimite ze ves lepi meca napram slebotni
genshi leg srojja. klti ste mi dušo, ubite se telo,
de bo vase delo popolno. - Liceu um pa z rami opravite.
Le bogom! (ebu robeji z krephe gecti me glavni uhdol mi odide
na dionu.)

10. pr.

Vok, potem Jošt

Vok: (stoji, hot obmenel) Ali one lej sluti? - En lej potem,
dohegor mima.

Jošt: (stoji glavni uhdol) Gospod ritej, ~~si je del~~ mi je del
to pisno, ^{voj} ze zvecin ram. (La Vokhu pisno)

Vok: ~~si je del~~ ^{voj} Kje je? (odpre pisno) Vobec!

Jošt: ~~Pahj potem~~ pa bode mi je del to pisno je zopet
odjebel.

Vok: Na letur stran?

Jošt: Ne vema.

Vok: Dobro, idi!

Jošt: (odide)

11. pr.

Vok, potem hanija

(Prede pisno.) Volei pisno! Zaley se mi oglasol sam pri meni?

(Bere.) Lubi moj oty Voba! Pionici mi je, bi ubel, neno
 gal, da nimam receloh novic je ras. Ti ste, da bez ovim.
 kor in naravnost porum, izgubljen moj! (Govori) Kaj po
 meni to? (Bere) Zabel sem z rami do Tome, hju ste par
 dni potali, in upam, da vas to pismo najde na Trohem.
 Ko sem quisel nezaj v Lank izvedel sem, da so pisli - vira
 ne sem, sedaj in beko sbica Greguja, redite, se jivega.
 Sedaj se je pidal v Gubljano, beko rami razumete, gotovo
 rami ne v baristi. Jaz sem sem komej nosel pajkacemim
 ljudem. Vase gletu Lankom sem pobrel, saj veste, da je
 klesec medem placila. T Tomu vas iscejo in revesta mene
 tudi, vojaki in berici, zetu sem se odpravil v svet, vi pa
 skuste, ker veste in znate - - - - (Pismo mu pade g
 roki, zeine se bisti. Vrage, kaj sedaj? Ce me dobijo!
 (Premisluje) Ha, quoc, quoc! (Glave brenu. sboji glavni
 vhod med tem quide sbaji vate

Sharija, njen pogled je grozen, lasje ji vira na obraz Vitej Voba,
 ali guste v Lank? He he! Nsholi sic! (Za zbelce.)

Voba (dirje zbelci se pime pi arcu, se zenu in padu)

Sharija, (sbaji evr mozo na Voba, z dirjim pogledem na obcinstvo.)
 Tahr, sedaj icli v Tomu! ~~je gup dani!~~
Lanku hitu padu!

V. Sejanje

Na Visokem. Leta 1864, hot & spominu bi belitega sejanja.

1. p.

Jost, Tomaj.

Tomaj
Jost: (quira ^{zaitam} ~~zaitam~~ shje g'arui ohod) Kje si to qudel?

Jost: J, saj quiraj quirajjo begori minus in, se u človek hrač pogr
rajati, luči pri padli odpirajo usta.

Tomaj: Vsaka stvar mi verjetna. Še človeka me poznaš, luči ne moreš
verjeti njezori govornici.

Jost: Dva imas! Se behest ne moreš verjeti quiraj, se človeka poznaš.
Ti, rene, de paupkenu riteja Korku misi niholi verjel, he si ga
poznal.

Tomaj: Karaj bog! Bil sem njezor jshinik na Dornu, pristel sem
luči očasih & Zarah in videl narsihaj; zato sem se misem
zampel. Ampak, da je tak quirnik, ne bi bil mislo'l
nihetar. Brzje quaricnost ga je dohitela, mene pa z
Gregurjem pivedle sem na Visoko, od hoder, upam, da ne bom
šel drugam, hot & g'rob.

Jost: Pa je flebur pri nas, kaj ne? — Seveda udaj si primere ni
proti prej, he je bil se zampel, dornas — bog mine dej' dober —
saj ne rene ali je g'or, ali miter. Ampak listi čas, he

Gospoda

ni bilo Gregarja, listi čas, ti pravim je bilo pa nekaj stvarnega
qui nas. Leško je mislila; gaje kava in čica, obe me
obupane, aherija, hi je bilo lebe od stopinje do stopinje
paziti na njo, da se plegnoti me nepravilno kaj hudega,
da se se karim dungenim me bi zgodilo to, ker se je Vorka.

Leško je mislila, kraljica je delo to meni opočka, ni tudi nikoli
ni bil bolj seel, kot jaz, ko si pripeljal gospoda Gregarja
nazaj.

Tomaj: Bijaje poudaril me je roditeljsko skrb in hlep, da um stical
njegov hlep me poudaril.

Josif: Je je mislila biti teho! Če bi aherija me bi bilo p. opravila
Vorka me dungi sveto, bi bil p. ga in ga, duchi videl na visticah.

Tomaj: Gotovo! In Gregarjem ova stvar in ljubljani roditeljski, ni je bilo
lekoj me to p. opravilo roditeljski, naj ulovi Vorka in Lubija.
Za Vorka je bilo prepovedano, Lubij je je zginil, neznano, kam.

Josif: Saj pravno to sem ti hotel povedati prej, aheri je p. p. doli
ob p. ljubljanski Samuel Rehak, hi se je medel p. kuparji
damos, da se p. Tista upeli Lubija Vorka in ga obestiti me
javnem tigu, ker se je mislila dobajeta, da je, pa zjzfel mesto.

Tomaj: aheri? A leko je je poznal?

Josif: Kaj je me to poznal! Saj je vedno hodil in ljubljano in
je Vorka qui Samuelu kupoval.

¥
2.70.
Tomaz, change.

Tomaj: Taka, buni ljudi tega je dohitela zaslužena kazen.

Jost: Kaj misliš, da bodo udaj napravili z gradovi. Loub je prazen in zamenjaven, dom ravnolake.

Tomaj: Po pravici in zebnem ste ole prestori udaj shajjini.

Jost: Kaj to shajja z gradovi? Name naj jih dejo! Tebi dom, ker si bil polsko let tam oshelile, meni pa Loub. Ni nepravice Loub, sine dober peto.

Tomaj: (omeji) Le imajo naj gradove! Jaj ostaneu ob strani gospode Gregorje, dober se ne querehim zni x jebni grad nebeski.

Jost: Le, heji, beji, jaj to pa pad si malo živel in raji pil to nebesko papljico bar bukej na zemelji, kot pa tam x nebeskih gradovih. (Le čuje zomeje.) Le zopet nebeski zornici pri matih. (solide)

Tomaj: (neke čase proslji, potem hoče oditi phoji glavni vhod, toda se querno quide le matam se pojavi tam shajja, ki z ^{um} nemo gesto, heji, naj quide le naj, potem heji se hodilku x smeri hja je zopet quomec.) (Kau) Kaj zopet misli? (Garn) Kaj želite milostnes gajpa?

shajja: Idi, idi in odpi grajaka nete. Jelači so quisti, svetli jabaci. Stanislav ne belum resuciu -- skilana rodic ubij. -- Idi odpinat (Pivle x prapredje.)

Tomaj: (hoče iti) P

shajja: Osipravsi pijalino na Loub! Loubak netiko! Zornici in robeli

plečublast, in kras za pčolpaw. bzle zagojo naj- krepeli - - - (Lara
misti) - V krepeli je hrata, brez nje, dranjih preč in v hrati leji
- - gospodar - - in v hrati leji gospodar - - (Gleda o svo mer,

Tomaj: (ki je obital v gradnji, ga se) To je grozno! Bog bo li uostipen in
reši svo krpjenje.

Šarija: (se ope in viki Tomaje) Tdi, vdi, solpri jahačemu, da guidejo v Dvor!

Tomaj: (pocasi, odide)

3. pr.

Šarija, ~~potem~~ potem Lara

Šarija: (po) Šta Laru bo ples in slavnost celika - - - . Parke bo unovic -
pauke pcelu - . V krepeli pa poje, diče in salajo mene pestice mlade.
V krepeli pa preče pceli' - - v pceli njih hrata - - . Šaristlar
pide (se plajuro naomeje) ^{zopet} ~~zopet~~ bo pralba - - govori pojo
in rabijo wate, - Le te njevnu, le te njevnu! O Šaristlar
pide, o abitan ti moj. (Što-ke izhodu, na prapnu jo uče
Lara.) Gledj Lara, roudar, roudar, se je uenil Šaristlar in
abitanu vdi reboj. - Popeti la pralbi Lara, popeti. - Ša gus!
faj gum, da oblicemu leto oblicu ze prath in ples. (bolicu)

4. pr.

Lara, potem Gregar.

Lara: (gleda za Šarijo, globoko vzdihne, gu te abitan na tvi propusta shozenj, se
zamišti, nehte pde o nastenjač, abitanu glavo med stani in konaj

slisno ihti. Čy nekej čara quide rboje glasni obod Gregar, zdo profesorom opat ne palico.)

Gregar: (ko zagleda Luro, obsloje, potam gu biko k ovoj, ji poloje roho na glas in polglasno spegovati.) Ali je zopet johan Laura?

Laura: (šolizem glas, pogleda stricem o obez) O ptice, ne zamerite, da zopet johan. Skram, hie, mramur! Tem, da ne pomagaj nič a mramur.

Gregar: Salja olajša bol človeško, razneumeni dušo in poboleji srce. Poboleji se! Se mi gotovo, da me quide Vol. Beudam Volkovine vendar ne bi rejele.

Laura: O gotovo je miter, her ni nobene resti o njem.

Gregar: Ni gotovo! Skozice je ojet in je biija milod hoti se zna zgoditi, da quide majaj. Jez se celo bedno upam, da ni miter. Ko je quide konjenice ne pomec nisim basileum, so Turki zbejeli in miti težko panjenih miso utegavili pobrati rebij, sed mitorimi ni bilo najti Vota, desi so quiskalo metanum byim polje qui Budačihls.

Laura: (štane) Čestite stic! (Č. nastani ne obur)

Gregar: (vred) Tmóvel umu ptedujic Herbertorega pisarja, hi se je pšil in z blanom in Heniskem Lorensteinom ter Volkenkom hardakom dospel rimo pšim o domovino. On pravi, da sta ne bijem polje ptela mitor Friderik Vinjegrski in njegov kajtenant, Danilo Thetan. Duzgo

plenstvo, med njimi tudi Herbartov, sin Tolk Cuzel-
berč, je bilo ujetih. — Ta bilha se počela poznati po-
sreem s junastostih Slovencem in Hrvatom. Značilen
dan to 22. septembra leta 1875 a naši zgodovini.
Ta dan, ko je zgodil naš Herbert Turjški in kar celo sto
in sto naših junakov so v Pragi na varnem konali
nedrojnoda Rudolfa za častkeje kralja. — Meni se zdi,
da je javno naš rod izvoljen in publican kralja, kpeti
in kar celo za varnost Evrope. — Ne želijo tebe Larra,
junek je vedno spodbujanje in njegovi sinu so vezj-
kisi. Niti najhujši sovražnik mu ne more odreči
tega, kar je stval je domovino.

5. p.

Prijatelj, Tomaj

Tomaj: (rotopi)

Larra: Kaj je Tomaj?

Tomaj: Kariljir roman prisi quenciova.

Gregor: Roman? kd kol prihaja?

Tomaj: Pravi, da je pisal preko Slavonije.

Gregor: (Larra) Sroču se kaj poredati. Ali naj se pivede guri?

Larra: Se, ako mislite, da bo mogoče izvedeti kaj.

Gregor: Ali ste sami deli kamba in vina?

Tomaj: Da grupat, pe stai, segi in naradi. v

Gregor: Buzpeleje ga um Tomaj.

Tomaj: (odside)

6. pr.

Gregor, Larra.

Larra: O, da bi vedel predeti, kje je Vito, o, da bi vedel! Za
njim grem na konec vrta, samo, da ga vidim, kuhet,
in kuhet se.

Gregor: Kone pa vedno narodeja up, da pride, da gotovo zopet
pride. Glej, bo um bil v geci Larrbom, misli, seru, da
mihdat, rec ne bom gledal belege, dne, a bog je hotel
drugace.

7. pr.

Pejsoje, Roman, Tomaj

Tomaj: (puzelje pomaje in obtoji pri metih.)

Roman: Last in brate bogu mislo, živemur! Pozdravljeni v Kristu,
vsemu vrta! Blagovoljena hiva, dovestna!

Gregor: Pozdravljen bogovoljni pomar! Ledu in pricij se ost delj,
njega pota.

Tomaj: (da pomajje stel, gre v ozadje, pri metih se pri klavi in odide.)

8. pr.

Pejsoje, Gregor, Tomaj

Roman: (vde) Hvala, hvala!

Laura: Vedno pridajate, potojni mož?

Roman: Iz Soluna, svet'ga mesta, milostna gospa.

Gregor: Iz Soluna? Kolga je bila ~~si~~ taja pot. Ahuogo si ~~g~~
~~se~~ videl in plisal po pratu.

Roman: Ahuogo, čarbiti gospod, in ~~na~~ dosti doživel.

Gregor: Ali ti je znano kaj o slovenskih in hrvatskih vojnikih,
ki so jih vojeli Turki in Budačkiki?

Roman: Grški begovci, pridajajoči iz Carigrada, so pridobro-
vali, tako slavnostno je prispeel Ferah-beg o turško
presolico.

Laura: Povim vas, prajta nam kaj.

Roman: Čul sem se potem med vojno marširajo vojini bitki.
Vjetnike so prepeljeli v Beograd o v Odrin in jih od
tam razpeli na vse strani. — Dne 9. decembra
lanskega leta je priznoral ^{Ferah-beg} svoj slavnostni vhod
o Carigrad. Spreod je bil, kot prej se malo takih.
Pri so jebeli nekateri porasni Turki z meje o vojiti
kepel z dolgimi konci. Za njihimi sta našla dva
Turka, dva zastavi, neto dva druga ne dolgih, dva
govih glavi, dva vitjav, edna je bila menda
dizelut ^{glav} glavarja hranjeha.

Gregor: Ubozi Herberts!
Roman: Tisti, ki je jima odsekali glavi, so ju tudi nosili. Deli Permana, ki je obglavil deželnega glavarja je postal zaim in se mu je plača zboljšala z 250 tolarji. Deli Regičs, ki je nosil glavo drugega vsteya je tudi postal zaim in ima letno 2000 asperov. Za tem so nosili stiri zastave. Potem je šel vjetnik Lomenc Pelicčević

Gregor: Vjetnik gregorja proti Turma ne Lumberku.

Roman: Za njim dva vjeta protestar in en piskač, neto drojet vjetnikov z železnimi verigami okoli vratu.

Lava: O moj bog, moj bog!

Roman: Nesimi Toheja, donjan Ferat-gasē iz Bosne je pripeljal hrvelske in ~~hrvelske~~ slovenske vjetnike in je zotr postal čaš na dom. Ud druge strani priporočajo, da je bil vjet tudi sin deželnega glavarja Kranjskega.

Gregor: To nam je znano.

Roman: Ibed vjetimi plemenitniki ~~se~~ je tudi habsbrički kapitan Julij iz Ladra, ⁱⁿ kapitan iz Lince Tomo Čadež.

Gregor: Ali o drugih kranjskih plemenitesih nisi izvedel ničesa?

Roman: Zal, ničesa! ~~Mr. To~~ mi je znano, da je Ferat-beg razpisal velike nagrade, ki jo dobi, kdor mu pripelje najej ^{voj. delince} droje ~~valjele~~

ujetnikas, Kehe merodnosta sta, ne oem.

Gregar: Hvala ti! Fidi, sluga ti pobaje stanovanje in ti das jedli in pijace. Budno jisti odideš, oglesi se, da, dobiš kaj za ne pot.

Romai: (ostane) Hvala, častiljivi gospod in milostna gospa. (Le guto, kot ti slaganarjel) bič nekisti naj blagolovi hišo in drugemu raso. Angelj sbrkeal naj čuva nad to stvar. (Le pihlone in pricasi colide.)

9. pr.

Lena Gregar, potem Anica

Lena: Nabenez quwista, nabene kolajbe.

Gregar: (nemur quibima).

Anica: (quineu napak pojic) Glej manica, hebr or lize. (Da nebij cvelice Lauri) Na jst. (Da potale Gregarja) Te nam pivoček, saj te jst r gumburic! (Da dene cvelice r gumburic) Tebr! Hebr nam quistoja!

Gregar: (jo gleda po glavi) Hvala ti glato dete. Ti si se odine kolajbes qui nas. (Poci strel.) Kaj pomeni to?

Anica: Ne oem. Gradionika je piletel rasno udej sbaji grajika meta in nebij quipredoval Jesta. Nebr je ^{sil žost} r sblo + gator je on ushelil ij sope.

Gregor (ostane) Kaj bi bilo to?

Lana: Pogledat' greun' (bdole) (Zapet stiel)

Anica: Greun' s' teboj manica. (bdole je Lano.)

Gregor (sam) Gradisnik je pisal? Kaj pomeni potem stufanje?

(Gre k' obnu in gleda) Tam doli - - cel puresod - -

(Zapet stiel in zomeuje.) O bog pariceni - - (Le opo-
tece na udo robe.) tu je Vit, Vit je praca.

10. ju.

Gregor, Tomaj

Tomaj: (pisati res iz ube) Gregor, Gregor Gregor, Gradisnik je
piscenel novico, da je je pisal Gregor Vit. Jost je utagal
sheljeti s' bogovi in zorniti; saj je prar, kaj ne, kaj ne, da
je prar.

Gregor: (objane Tomaja) O stari verui Tomaj, naj vedaj Gregor publici
mene k' peti, ko sem dojel, ta dan. Idi s' bajelo, zivig.
raj ~~zaj~~ zbrochur perem, da je bog resil nasoga dohuga
Vite. (Doz listu stela zepredoma.)

11. ju.

Prejane, Jost.

Jost: (prinec aloh, lep no vine in hleb hube in dene obje na mizo)
Gregor prebeje, Gregor Vit. Vine in hube so stari na -

redi. (Na dvorišču u črni brki: Lara, živio naš gospodar!
Zopet strel.)

Gregor: Ali bebo je bilo mogoče, da u je umrl.

Pod: Gradisnik je prišel meni povit, da je gospod že spolej v rasi
in, da je umrl iz huškega ojetništva in se dolgi goti prišel domov.
Lica rane bi že sam ose povredal. (Zornenje vstihne.)

12. pu.

Prijduji, Pod, Lara, Anica, Kolar, Gradisnik, Podgumila in kmetje.

(Pod: govori vbrat pride Pod, ne njeje domi Lara, ne levi Anica, kmetje za ogrejni.)

Kmetje: Lica našli naš gospodar! Lara našemu gospodaru!

Gregor: (je objame Pod.) Pod, Pod, bog te sprejmi.

Pod: Pozdravljeni brice, vi ravnih mojch, dragih in hite nose.

Gregor: O Pod, pusteli smo, pustali.

Pod: Zvedel sem že marsikaj, ker je se, mi poveste. (Le olime ke
Lauri) Lara, ženska, glej brpljenje je minulo, zopet sem v
domaćem bramu, zopet sem pri vas.

Lara: O Pod! Pod! Brevi je nice! Ali je mogoče to, ali le
sanjam? (Strel)

Pod: Res je res, drage moja. Tudi jaz sear ne morem misliti, da
bi bilo res, a res je vendarle. In, duhu sem vas gledal v huški
sigurnosti, udej za ~~to~~ sbrjite pred mestom iz mesa in

kevi. (Anica) Anica, lebo si grasta! (je goljubi) Kaj mi
pojo iz bojišča pros za pridenje.

Anica: (shue de pojo) Ojce, kako je bilo žalostno pri nas!

Vst: Čudalej bodemo zapeli žalosti grajika meta, le neče
bo sladalo med namu.

Jst: (je natičel supier in jo diži Vst.) Po stari naradi guntu
hanka in omar, ~~guntu se guntu~~ boji za go-
spodarju, slavnemu junaku pri Budalaših.

Vst: (ryeme supier) Hoče ti, o očini bog za, da nebihi,
hi ga pijem na poji guntji in iz pojišča tal. (Poje)

Kmetje: Živio, živio naš gospodar! (Shel)

Tomaj: Posim gospodar Vst, naj bodem tako prost, jaz stari stu-
žabnik našege prijatelja Stanislava - -

Gregor: (Vst) En mi je risitelj, Vst, mi je risitelj iz Vobrojeve.

Vst: Tudi to je moj gospodar je doli o vauh!

Tomaj: - - Tudi jaz naj vas poprosim, in posim, ~~da~~
dovolitejje, da smem prebiti se tebe per stui mo-
jega risljenja na Vobroju. Za zadnjege klapca vam
bom - - -

Vst: Ne za zadnjege klapca. Ob moji miži bo imel svoj
prostor risitelj kulege stiva.

Tomaj: O dobi, blagi gospod! (Se prikloni in ostrale)

13. p.

Prefinji, ky Tomaja.

Lena: Sedi dragi, gotovo si gumnicec od dolgega pota.

Vit: Lanes ne bom vedel prav. Naj govore med nami
pazljivo. Kmet naj ima v mojem ahogju vedij poleg
mene in jaz naj bom klikec predem, kot au.

Kmetje: Loro, goro nes grascak, nes gospodar! (Se hupne na
cipje in glje)

14. p.

Prefinji, hanija

hanija: (pristiti v beli obleki, prepasana s rubevinim pasom, lezje
procesane, pristoji med glavnim obrodam, popelata ahog
rebo, potam dvi naravnost k Vitu.) O prisel si Stavij
slor! Kacabela pemi te po dolgih letih - - -. (Lomi)

Vit: (Omne) hanija! (Stiel)

hanija: Glej zornu in siglje popo! Stiel oznauja broj slor
in rabi ne pravbo. (Dungam) Lratje, popelimo
k pravbi, zaplissimo kolo, her radovt je prisla v nas
dom.

Vit: (mid zdrujimi leudami z gesto rpace Larro, lejte pomeni.)

Lena: Blazna je Vit!

Šarija: (je razmislila zvedujo besedo) -- Vit, če je Vit?

Vit: (rahlo) Jaz sem Vit! Ali me ne poznate gospa?

Šarija: -- Vit? (Ja gleda) Vit? Vit z visokega! -- A Stanislav, Stanislav je -- mater --- mater ---!

(Se zgrudi)

Lana: (skoči k njej) O bog!

Gregor: (vide do nje, jo prime za roko)

(Pomol -- ne je tih, le zomeuje se čuje in argle med tem prvi gojet strel.)

Gregor: Ktara je!

Tri: (pobližujejo, le Vit stoji, Anica se pridi je k njemu.)

Lana: (Zajče) O, Šarija!

Gregor: ~~Šarija je bogomnim davor~~ Pojdi v miru duša blaga
†
Sobodna kelovska žena!

(Se en strel)

Laster!

9/1. 16.
Spica

Asking. Der Verein Gleðaliðskvæðið veranstaltet nächsten
Sonntag d. i. am 6. d. sk. um 1/2 3. Uhr nachmittags auf eigener
Bühne im Saal „Jón“ in Lava eine Erstaufführung des
neuen Schauspiels „Fyðajalec“ (Terraäter) von F. Spicar.
Der Reingewinn ist dem Fonds für erblindete Söldaten
gewidmet.

Nova drama. Gledališko društvo na Jemnicah uprizori
prihodujočo nedeljo d. j. 6. s. m. ~~ob 12 uri~~ ^{pri 12 uri} popoldne
zgodovinski igralski, "Zdajalec", (po F. V. Plešnikovi
povesti spisal F. Spicar.) Trakemu, ki je čital kohanje
jere Vécunice, bodo gostovo se v spominu sebe, kot
Herbert Turjaski, Tork, Tohač, stric Gregor i. t. d.
Zgoda je razmeram primerno dober pripravljena in se je
hudi & dekoracijskem opisan naredilo, kar se je moglo.
Del historigene garderobe je posodilo Dramatično društvo
& Ljubljani. Tisti dobriček predstave je namreč sledu
ga ~~vsaki~~ vstopele vojake, zato je upati, da poroti igro
vsakdo, ki ima le holičkaj človekoljubnega srca. Začetek
hodi ob 12.3., konec ob 6. uri. ~~F. N. T.~~ ^{F. N. T.} predstavo porotijo
lahko, ~~leto~~ ^{leto} ~~vsaki~~ ^{vsaki} ~~rači~~ ^{rači} ugodne železniske zveze,
hudi zunanji gostje.